

Innhold:

1. Kommentarer fra gruppeoppgaven om prioritering av de temaene som er viktigst for prosjektet å jobbe med, og temaer som samtalskjemaet utelot. s.1-4
2. Kommentarer fra enkeltpersoner om prioritering av de temaene som er viktigst for prosjektet å jobbe med, og temaer som samtalskjemaet utelot. s.4-5
3. Tilbakemeldinger fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med organisasjonskulturen? s.5-7
4. Tilbakemeldinger fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med «relevans»? s. 7-8
5. Tilbakemeldinger fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med ressursbruk? s.8-10
6. Enkeltkommentarer fra samtalskjemaet s.10-31

1. Kommentarer fra gruppeoppgaven om prioritering av de temaene som er viktigst for prosjektet å jobbe med, og temaer som samtalskjemaet utelot.

17.mars:

- Ikke «felles» gudstjeneste, men ulike gudstjenester. (8)
- Spesialisering i gudstjenester og annet arbeid. (8)
- Kommunikasjon: Vite når det skjer noe i andre kirker (8)
- Forholdet mellom trosopplæring og det kontinuerlige barnearbeidet. Hva har effekt? (29)
- Heie på de ansatte/frivillige som står på, men som får høre at det ikke er «trosopplæring». (29)
- Ungdomsarbeid. Hva kan vi gjøre sammen? (21)
- Å bli møtt når en kommer i kirken, skape gode møteplasser (32)
- Utfordring til fellesrådet: Mer innhold- enn strukturarbeid på tvers av menighetene. (32)
- Endringer i samfunnet: Tydeliggjøre rollen som kirke (32)
- Hvordan bygger vi ned terskelen? Eks. kirkemiddag i ukedager er samlende, diakonalt og synliggjør kirken ute. Relevans: bare elles i uka, men ikke på søndageen? Vi må gjøre noe med gudstjenestene! (33)
- Bygge opp givertjeneste, samt gjøre det enklere å gi! (33)
- Ungdomsarbeid/Unge Voksne (33)
- Menighetssammenslåing: Våge å snakke om det. Sammenslåinger er veien å gå! (33)
- Den viktigste relasjonsbyggingen skjer lokalt; at vi møtes på butikken, fotballtrening osv. De ansatte bør også bo i menigheten! (33)
- Søndagens gudstjenester er et viktig tema, fordi ord og sakrament er det viktigste i kirken (35)
- Bygge gode fellesskap der troen får vokse. Skape vekst og engasjement. Frivillighet. Kjernen! (35)
- Kan vi klare å være folkekirke når vi blir en selvstendig enhet? Beholde posisjonen. Bredden! (35)

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtalskjemaene 17.april og 12.-14.april

- Være mer rause med å samarbeide på tvers om aktiviteter og oppgaver. Ha f.eks. diakoner som drar rundt og oppmuntrer til frivillighet og holder nettverkssamlinger på tvers. (42)
- Frivillighetskulturen; vanskelig å binde seg fast eller til faste tidspunkt. Samfunnsutviklingen. (42)
- Hvor er 20-40-åringene? Er kirken relevant for dem? (42)
- En stor del av de aktive unge kristne finner ikke DnK relevant, men søker til andre typer menigheter. (47)
- Hvordan skape en levende menighet med engasjement til å nå ut til flere? (47)
- Frivillighet (52)
- Ungdomsarbeid (52)
- Bli praktiserende kristne – lære av muslimene! Bygge ned fordommen «jeg er ikke kristen nok.» (53)
- Er historisk sett veldig tilfeldig at vi har de soknegrensene vi har. Ikke være så redd for å utfordre dette! (53)
- Minst en av kirkene i Stavanger bør ha gudstjeneste kl. 17, og en kl. 20 hver søndag. (53)
- Engasjere frivillige i gudstjenesteplanlegging og gjennomføring. (53)
- Ressursbruk: Kan vi ta oss råd til å ha det som i dag mht. økonomi og menneskelige ressurser? Flere arrangement kan samle folk fra et større geografisk område enn én menighet. (54)
- Kirkens egenart. Forkynne evangeliet for hele folkekirken. Satse på det totale innhold og gjennomarbeidethet. (57)
- Når noe skal prioriteres opp må noe prioriteres ut! Ledelse – prioritering på alle nivåer. (57)

12.-14.april:

- Frivillige må tas bedre vare på. (68)
- Spørre Gud om veien! (68)
- Tydeliggjøre ansvarsroller mellom stab, frivillige og råd. (68)
- Oppslutning om gudstjenester viktigere enn antall passive medlemmer ! (68)
- Hvile i kirkens identitet, samtidig utfordre pedagogikk og metode. (68)
- Jobbe med overgang fra privatisert tro til kollektivet! (68)
- Kristus i holdning – Diakoni! (68)
- Nærværskompetanse: Representanter for kirken må tørre å være tett på folk når det røyner på! Også dette har med relevans å gjøre. (73)
- Relasjonsbygging i dåp og konf. (73)
- Riter; dåp, nattverd, konfirmasjon er mer allmenngyldig enn vi tror for «folk flest». (73)
- Kompetanse i organisasjon/ledelse/teologi! (73)
- Diakoni! (75)
- Det kulturelle og kunstneriske! (75)
- Spesialiserte menigheter ut fra hva de ulike menigheten er flinke på! Utnytte ressursene og se helheten som vår kirke. Samarbeide for å lære av hverandre, og for å gjøre ting store og kvalitative! (80)
- Gå der folk er! Åpent menighetskontor på kjøpesenter, med sjelesorg og forbønn! Dersom folk ikke vet hvem vi er, kommer de ikke. Ha satnd ulike steder, bl.a. med markedsføring av trosopplæringstiltak og andre tiltak. (81)
- Nådemidlene er sentrum i troen! (84)
- Gudstjenestelige samlinger andre dager i uken! (84)
- Involvering viktig. Gi oppgaver! (84)

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtaleskjemaene 17.april og 12.-14.april

- Tenke stort om alle aktivitetene i kirken! (84)
- Små Bibelgrupper bygger fellesskap! (84)
- Undersøke alle årsaksforhold ift dåp, konfirmasjon, medlemstall: f.eks.: formålsparagraf i skolen, innvandring, ulike syn på teologiske synspunkter, konkurranse om andre aktiviteter. (84)
- Menigheter med like tiltak kan slå sammen, men vs. betydningen av geografisk tilhørighet; nærheten til de ansatte og de som kommer på tiltaket. (85)
- Relevans: Vi må UT! Tilstedeværelse ute blant folk! Det er viktig å være kristen der du er! (90)
- Relevans: Formspråket i gudstjenesten; kommunikasjon; formidle/snakke så folk forstår det; ikke miste «det hellige»; brobygging mellom verden vi leve i og den åndelige dimensjonen. Vi har et opplæringsansvar for å lære folk «åndelig språk». Variasjon er viktig! (90)
- Være attraktiv arbeidsplass, ha fagkompetente folk! (90)
- Huske at kirken er kulturbærer (flere dimensjoner i mennesket). (90)
- Profesjonell på lokaler, kommunikasjon og moderne utstyr: Kirka opererer i et samfunn der folk flest er godt vant! Vi opererer i et samfunn der folk flest er godt vant! (90)
- Vi opererer i en digital kultur der folk er av/på; spør om det er interessant, og velger noe annet om de ikke liker det. (90)
- Vanskelig organisasjonsstruktur internt i menighetene med ulike arbeidslinjer som gjør det vanskelig å planlegge. (93)
- Så mye av menighetens arbeid er basert på en frivillighet som ikke er der lenger. Folk vil ikke binde seg til oppgaver! (93)
- I forhold til oppslutning/antall brukere, er det råflott med så mange ansatte, bygninger, materiell osv. (94)
- Hva kommuniserer vi som kirke i lærespørsmål? Hva er fokuset vårt? (95)
- Hvilke medlemmer vil vi ha? Målet er jo å frelse sjeler, ikke følge opp kirkebøkene. (95)
- Mer ånd og kraft i kirkene våre! (97)
- Er det et mål i seg selv å være mange medlemmer? Er det fordi vi trenger penger fra staten? Hva er vårt fokus? (97)
- Vi må jobbe mye mer intensivt for å rekruttere nye medlemmer! (100)
- Vi trenger en raus og romslig kirke. Lite teologisk skråsikkerhet, det er ikke fakta vi representerer, men en tro! (101)
- Våg å være kirke, våg å forkynne budskapet, våg å være tydelig! (103)
- Fokuser på hva vi som menighet, ikke kun ansatte, kan gjøre! (103)
- Viktig å spesielt høre på de som går aktivt i menigheten, og at det ikke bare blir samfunnet generelt som får uttale seg og legge føringer. (104)
- Kan grunnen til at så mange «personlig kristne» melder seg ut være at kirken blir for «blass» i sine meninger og verdier, og skal gjøres relevant for alle ved å «blidgjøre» alle? Da kan kirken kanskje bli mindre relevant fordi folk ikke lenger ser hvorfor de skal velge kirken, da kirken er for utydelig i hva den mener og står for? (106)
- Viktig at ressurser frigis ved at mer av kirkens virksomhet foregår på tvers av dagens menighetsgrenser. Likevel veldig viktig at en ikke sparer ressurser ved å slå sammen menigheter for å redusere fra to til en prest, diakon osv. Da blir det enda mindre tid til å se enkeltpersoner.
- Informasjon/Kommunikasjon utad (136)
- Frivillighet (136)
- Kirkens møte med folk i krise! (141)
- Kultur og kunst! (143)

- Sette opp lokale produksjoner i flere menigheter, og på den måten bruke ansatte-ressurser på tvers av menighetsgrenser! (143)
- Kirka består av så mye mer enn gudstjenesten! (150)
- Alle kirker kan ikke være like gode på alt. Vi må jobbe mer på tvers. (157)
- Jeg synes anonymisering er viktig.

2. Kommentarer fra enkeltpersoner om prioritering av de temaene som er viktigst for prosjektet å jobbe med, og temaer som samtalskjemaet utelot.

17.mars:

- Tyngre involvering i sosiale utfordringer i samfunnet (9)
- Frigjøre fra liturgi/rammer som ikke bidrar til å hjelpe mennesker nærmere Gud. (9)
- Kirken må møte ateismen sitt manglende verdigrunnlag! (14)
- Danne bønnegrupper og oppfordre til å be for naboen og nabolaget. (15)
- Bibelundervisning for voksne, både for menighetens «egne» og naboen. (15)
- Inndeling i «bydelsstruktur» for å frigi ressurser på tvers av menighetsgrenser. (21)
- Hold fokus på «hvor skal det satses?» heller enn «hvor skal det kuttes?» (23)
- En mer radikal kirke – enkelt; Jesusrelasjon, bønnens kraft, form. (24)
- Menighetsaktivitet/relevans for folk i lokalmiljøet sees bedre på aktivitetsnivået gjennom uka, enn bare på gudstjenestebesøk. (25)
- MR må få mer å si, f.eks. ved ansettelse! (28)
- Større sokneenheter kan gi kutt i administrasjon! (28)
- Det er vanskelig å manøvrere når oppfatningen om hva kirke er, er så ulik blant folk. (31)
- Informasjon (IT) og hjemmeside må bli bedre! (31)
- Rekruttering av frivillige! (38)
- Hvilket fokus får istandsettelse av disipler? Vi døper og døper, men hvor mye lærer de? (40)
- Menighetsgrensene er kunstige (40)
- Vi må ha en åpen dialog om hva kirken vil være. En folkekirke for alle eller er kirken for en mer «avgrenset» menighet? (41)
- Trosopplæringen som viktig middel til å «få lov til» å invitere alle dømte, selv om de ikke er aktive. (43)
- Relasjoner som det avgjørende kriteriet. (44)
- Konsekvensene av en eventuell storkommune med kanskje 40 menigheter i fellesrådet. (44)
- En relasjonsorientert kirke må ikke nedvurderes og effektiviseres vekk! (45)
- Frivillighetskulturen. (45)
- «Oppdatering» av kirken må ikke bety at i går bort fra Guds ord! (46)
- Fokuser på at ting ikke vil fortsette som i dag! (48)
- Satse på ungdom, unge voksne og studenter! (49)
- Dagens menighetsinndeling er fra en annen tid – før data... (50)
- Det bør undersøkes og drøftes hva ulike stillingskategorier innebærer, hvilke forventninger vi kan knytte til dem. Vi bør øke graden av profesjonalisering og heve kravene! (50)
- Kan kirken *alltid* være åpen? Er vi for rigide i vårt møte med mennesker? (50)
- Lage ett barne- og ungdomssenter (kompetansesenter) for menighetene. (50)
- Bønn! Fører til Guds ledelse og råd, og til vekkelse! (51)

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtaleskjemaene 17.april og 12.-14.april

- Essensen i det gud vil oss må komme til syne i det vi gjør og er. Den åndelige x-faktor – diakonalt fokus! (58)
- Bekymret for kirkens trosopplæring i «avgrensa tiltak». Det MÅ satses på kontinuerlig arbeid! Penger kastes ut av vinduet i en del av trosopplæringsressursene.

12.-14.april:

- Det kunstneriske er en forsmak på Guds rike. Guds rike her og nå. (76)
- Beholde fagkompetanse i fagstillinger! (78)
- Forvaltning av kirkens tradisjon; særlig kirkemusikk og kirkekultur i endringssamfunnet.
- Vil vi åpne for en annen måte å bli medlem på enn dåp? Tro viktigst! (82)
- Viktig å samkjøre oss med prosessen som skjer i kirken sentralt mht. kirkemodell og økonomi! (86)
- Undersøke og utrede *hvorfor* folk uteblir og medlemstall synker, samt dåp, konf., vigsel; *Hvorfor* kommer de ikke? (86)
- Bygge og utvikle gode og levedyktige fellesskap: Hva gjør at jeg vil tilhøre et fellesskap? Hva gir det meg og hva kan jeg gi? (87)
- Mer allsidige gudstjenesteformer og musikkformer! (89)
- Kirken må stå fast på Guds ord, ikke vike fra det! (89)
- Må presten ha prestekjole? Det fremmedgjør for «kirkefremmede»! (89)
- Ta også vare på *historien*. Den kan være relevant! (113)
- Vi må fokusere på praktisk tilrettelegging for å imøtekomme folk sunne behov så de kan bli kjent med Jesus! (103)
- «Bless-belong-believe-behave!» (125)
- Jobbe for å få positive medieoppslag. Folk flest følger kirken i media, og får da med seg et kritisk/negativt forhold til kirken. (127)
- Hvem er kirken? «Den lille gruppe» eller «alle»? (128)
- Det er ikke viktig at medlemstallen synker! (140)
- Skal vi bruke ressurser på aktivitets-modell, andakts-modell eller høymesse-modell?
- Det er for mye snillisme og lite krav til ansatte! (152)
- Hvordan kan Jesus som forbilde og fylde av Bibelens budskap motivere til endring? (154)
- I hvilken grad kan samarbeid med andre kirkesamfunn være en ressurs i endringsprosessene? (154)

3. Tilbakemeldinger fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med organisasjonskulturen?

17.mars:

- Prosjektet har startet med å sette oss i gang.
- Lytte og lære-
- Snakke om problemstillingene; bevisstgjøring; refleksjon.
- Vurdere samarbeid med andre menigheter
- Hvem bestemmer, og hvordan blir tingene bestemt? –stort spørsmål.
- Forholdet mellom MR og FR?
- Makt

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtalskjemaene 17.april og 12.-14.april

- Hvem definere AT vi må forandre?
- Skaper URO for frivillige og ansatte
- Hvem er 2020 for? Ansatte? Menighetens medlemmer?
- Samarbeide mer mellom menighetene for å utnytte ressursene
- Sterkere grad av organisert frivillighet, spesielt med tanke på det økonomiske.
- Tilnærme seg de som føler seg fremmede for kirken. Folk som ikke vil innrømme at troen er viktig. Kirkens oppfatning sitter dypt i folk.
- Hva er org.kultur? Måten vi møter hverandre på.
- Administrasjon og ledelse blir viktig. Mål og handlingsplaner må bli fulgt opp, ansatte og frivillige må følges opp!
- Samarbeid og samorganisering.
- Mobilisere de som ikke kjenner stammespråket!
- Frivillighet må arbeides med!
- Kommunikasjon, åpent på facebook++
- Språk og holdninger
- Hvem bestemmer? Hvem har den reelle makten?
- Kartlegge hvem som er uformelle og formelle beslutningstakere.
- Tydeliggjøre/forenkle organisasjonskartet.
- Skape rom for å diskutere åpent nødvendige endringer.
- De som blir berørt av endringer må bli informert. Gjelder både ansatte og det enkelte menighetslem.
- Løpende orienteringer og involvering
- Viktig at en forstår/opplever at en blir lyttet til når en kommer med innspill, enten det er fra ansatte eller menighet.

12.-14.april

- Løpende informasjon om prosjektets framdrift
- Ansattes representanter i styringsgruppa må være synlige og tilgjengelige for innspill.
- Fellesskapsamlinger/storsamlinger
- Sikre/trygge stillinger gjennom økt givertjeneste allerede nå.
- Tenke samme mål
- Jobbe med motivasjonen
- Samarbeide på tvers av menigheter og faggrupper
- Lytte til hverandre
- Samarbeid også innad i menigheten mht ressursbruk.
- La det være lov å være uenig.
- Gjøre det mer akseptert å stikke seg frem.
- Anerkjennelse at det er krise.
- Tørre å ta ting i plenum.
- Få én felles arbeidsgiverlinje.
- Det er for mange ledd i beslutningsprosesser!

På hvilken måte kan du bidra til å skape engasjement for prosjektet lokalt? Og når kan du gjøre det?

17.mars:

- Snakke og be 😊
- Snakke om dette positivt om samhandling og hvordan vi kan nå flest.
- Opptre som ambassadør om at det er noe bra på gang.

- Bruke ulike fora til å informere om 2020, hvorfor er prosjektet nødvendig?
 - Allmøter
 - Drøfte i MR og utvalg.
- 12.-14.april:
- Snakke prosjektet «opp»
 - God dialog mellom MR og stab.
 - Ansatte kan orientere i råd, utvalg, møter og frivillige.
 - Positiv holdning til endring
 - Være engasjert selv for å engasjere andre

4. Tilbakemelding fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med «relevans»?

17.mars:

- Hva fylles ordet med?
- Gjennomføre stor spørreundersøkelse blant personer som er i «randsonen» av medlemsmassen. De som ofte velger vekk kirkebesøk i forhold til andre aktiviteter!
- Yngre generasjoner er opplært til å stille flere kritiske spørsmål – og tar mer selvstendige vurderinger av svarene som gis.
- «Alt mor og far sier er ikke riktig.» -mer nå enn før.
- Livet er mer krevende enn før mht. skolevalg/utdanning og livssyn.
- Må være en åpen prosess der alle blir hørt.
- Prosjektet må levere et produkt som legges ut på høring til MR.
- Viktig med tilbakemeldinger / nyhetsbrev fra prosjektlederen til menighetene om hva som foregår.
- Er vi relevante? Telefonrunde til f.eks. trosopplæringsforeldre!
- Hvilke aktiviteter skal vi måle relevansen på?
- Vekke og nære det åndelige liv!
- Fokus på relasjoner, møtepunkter og personlige invitasjoner.

12.-14.april:

- Storsamlingen oppleves relevant i seg selv mht prosjektets mål.
- Møte folk der de er; diakoni.
- Obs på hvordan vi tar imot folk.
- Åpen for dåp hver søndag, tilgjengelig ved å samarbeide med andre menigheter
- Tilrettelegge trosopplæring i SFO-tid.
- Vi må komme til folket, ikke bare at folket kommer til oss. Møtepunkt/kontor på kjøpesenteret o.l.
- Styrke samarbeid skole-kirke
- Tilby samtale, innad i kirken – og utover.
- Bra med dåp/konfirmant-kampanjer. Samtale-tilbud også.
- Bruke FB, datanett... følge med i tiden.
- Fellesskap, gruppetilhørighet
- Relasjoner avgjørende
- Folk tror i sitt private rom. Vi må gjøre det relevant å praktisere tro i fellesskap. Men i vår individualistiske kultur søker vi «spotten» på stranda som er fri folk folk...
- Kirka kan tilby noe å «hvile i»! Vi lever i stresskultur – vi kan tilby stillhet og motvekt til prestasjonssamfunnet.

- Kirka kan tilby trøst og håp!
- Gi folk erfaringer som forteles videre!
- Ærlighet på hvilke tilbud vi har og ikke har – henviser til andre = samarbeid
- Flere uttrykksformer i gudstjeneste
- Viktig med rett språkbruk, ikke bruke ord som fremmedgjør!
- Mangfold i fellesskapet!
- Snakke om Jesus som menneske, ikke bare som Gud!
- Folk spør: «Hva får jeg igjen for dette?»
- Spørre, oppsøke, være i dialog, følge med i tida.
- Vise sårbarhet og være en motvekt til det perfekte!
- Være transparent!

På hvilken måte kan du bidra til å skape engasjement for prosjektet lokalt? Og når kan du gjøre det?

17.mars:

- Gå i dialog/snakke med folk.
- Stille spørsmål og formulere svar som «holder».
- Ta opp tema på f.eks. årsmøte, info i menighetsblad, hjemmesider med linker til prosjektet.

12.-14.april:

- Tenke samarbeid på tvers av menighetsgrenser.
- Involvere frivillige – forberede «endring» også der.
- Ledertrening inn i ny struktur.
- Snakke positivt omkring en endringsprosess og være nysgjerrig.
- Synliggjøre troen vår blant mennesker vi omgås
- Starte noe for ungdom i det de begynner på vgs.
- Kjøre forsøk i 5-årsperiode: Alle menigheter har gudstjeneste på søndag OG på ukedag pga hyttekulturen.
- Snakke om endring som noe positivt allerede nå!
- Ta det opp i sosiale arenaer, der det også kan ledes inn på åndelige spørsmål.
- Vise at menigheter handler om det vanlige liv.

5. Tilbakemelding fra gruppene: Hvordan kan 2020 jobbe videre med ressursbruken?

17.mars:

- Lokal tilhørighet er grunnlaget.
- Men: Trosopplæring bør være samarbeid på tvers av menighetsgrenser.
- Utfylle hverandre
- Planarbeid – grunnlaget felles for alle menigheter
- Sammenslåinger
- Små staber er sårbare
- Ressursbruk i forhold til konfirmasjon kan økes. Økt konfirmanttall resulterer seinere i økte dåpstill.
- Målet må være å fremme Guds rike!
- Stordriftsfordeler vs. lokal tilstedeværelse

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtaleskjemaene 17.april og 12.-14.april

- Midre penger – færre stillinger – øke frivillighet for å kompensere!
- Prioritere småbarnsfamilier. Da når vi to generasjoner!
- Bygge felles forståelse av utfordringene framover.
- Løfte blikket utenfor egen menighet og samarbeide mellom menighetene!
- Ressurser flyttes til 1.linje-tjenesten!
- Menighetssamarbeid.
- Lære av hverandre.
- Avklare tydelig hva målene til prosjektet er.
- Ruste opp givertjenesten.

12.-14.april:

- Kartlegge bruk av kirkene
- Hva kan vi som menneskelige ressurser få til?
- Fleksibilitet ut fra kompetanse, egnethet, ønsker.
- Stillinger som i mindre grad handler om relasjoner er lettest å være felles om.
- Sentralisering av servicetorg fungerer.
- Passe oss for å få for mye fokus på arrangement og miste fokus på mennesker!
- Se på hvor mye vi bruker på å nå få personer!
- Samarbeid/sammenslåing av oppgaver/prosjekt mellom menigheter kan man vinne mye på da man kan hjelpe hverandre å dekke oppgaver. Men da må samarbeidet være frivillig for å unngå motstanden.
- Endring i ressursbruken må bunne i enighet i menighetene/stabene om at en endring trengs. –forkynnelse og undervisning om situasjonen trengs for realitetsorientering
- Dra sammen er mer engasjerende enn å dra alene.
- Bli synlig i nærmiljøet. På sosiale medier og i det offentlige rom, og ta initiativ når noe skjer i lokalmiljøet.
- Legge et godt grunnlag for å hente inn og lære opp frivillige mht økonomiske utsikter.
- Oppfordre til faste givertjeneste. I dette ligger også å jobbe med at folk deltar på gudstjeneste.
- Konsekvensutredelse mht to arbeids-giverlinjer... være med å påvirke prosessen!
- God informasjonsflyt om prosjektet!
- Ressursfordelingen blir klart synlig i mer utadrettet arbeid.
- Definere ressurser: frivillige, ansatte, økonomi, lokaler, kunnskap
- Egen profil på egen menighet!
- Arbeide med kortere tidsspenn på oppgaver.
- Begrense byråkratiet!
- Synliggjøre hva vi bruker ressurser på i dag, for å se hva man kan slå sammen.
- Se på personlige styrker og menighetens styrker, og gjøre mer av det man er god på.
-

På hvilken måte kan du bidra til å skape engasjement for prosjektet lokalt? Og når kan du gjøre det?

17.mars:

- Snakke positivt om det.
- Mer å vinne enn å tape.
- Snakke om det i menighetsråd og årsmøter. Få materiale som kan presenteres kort!
- Fortsatt uklart hva prosjektet skal gå ut på.
- Menighetsrådene må involveres godt i prosjektet.

- En må ta det, samtale om dette og aktualiteten for den enkelte menighet.

12.-14.april:

- Være relevante lokalt. Møte folk der de er.
- La noen i en yrkesgruppe få spesialisere seg på noe? Eks. på Lys Våken? Eller Bachs orgelmusikk?
- Begynne i stabene og MR med å realitetsorientere oss selv om at endring kreves
- Snakke positivt om ting
- Ta seg tid i stabene til å diskutere hvilke menigheter og på hvilke områder man kan samarbeide/slå seg sammen.
- Samarbeid viktigst for ungdom og voksne.
- Oppfordre folk til å engasjere seg i den menigheten de kjenner tilhørighet, selv om dette ikke er den man tilhører geografisk.
- Mindre gudstjenester i sommerferien.
- Sette prosjektet jevnlig på agendaen på stabsmøtene. DL må ta ansvar for dette.
- Liknende samlinger som dette.
- Vi må komme lenger i prosessen for å kunne bringe dette ut til f.eks. frivillige.
- Opprette nettside der «folk flest» kan komme med innspill!
- Spørre «folk» hva de ønsker for kirka!

6. Enkeltkommentarer fra samtaleskjemaene:

-Lilla/hvite kommentarer er fra første samling (MR-leder, nestleder, FR-rep., daglig leder og kapellan/sokneprest).

-Grønne/hvite kommentarer fra samlingene for andre ansatte.

1. Medlemsopplutning

Jeg tar synkende medlemstall med knusende ro. Det er helt naturlig at medlemstallene våre synker, siden så mange ikke er aktive medlemmer. Jeg vil mye heller ha en sterk minoritetskirke enn en vakkende majoritetskirke.

Kirken er mer opptatt av at folk må forstå kirkens budskap enn å forstå hvor ikke-brukerne av kirken befinner seg i livet og i forståelse og i religiøsitet.

Den "kommende" generasjon er i stor grad fraværende i kirken i dag. Ser man på gudstjenestebesøket er det i stor grad "eldre" mennesker som går til gudstjenesten

Noen kristne organisasjoner går ut av Den norske kirke og danner egne kirkesamfunn. Negativt? Flere små kirkesamfunn, i stedet for en stor.

Mye godt arbeid i det daglige er medlemsbevarende. Extra tiltak: dåp

Eg ser nedgang i medlemstallet som resultat av at kyrkja ikkje vert opplevd som relevant. Det er det som er det egentlege problemet slik eg ser det.

Medlemstall handler ikke bare om arbeid i den lokale menighet, men i stor grad også om Den norske kirkes (ved kirkemøtet) ulike vedtak og profil som overbygning for den lokale menighet. Forholdet statkirke kan også virke inn på dette.

Situasjonen er såpass ille at det kan ikke bli stort verre.

Vi arbeider som kirke/menigheter ikke målrettet og samordnet nok

Det jobbes på mange fronter. Likevel ser det ut til at interessen avtar.

saken om likekjønnet vigsel kan slå ut på medlemstallet. Begge sidene har sterke meninger.

Kirken må handle tydelig og inn i tiden

Det er ønskeleg at alle medlemmar døypar borna sine. Eg meiner likevel ikkje det er krise at menneske som sjølv definerer seg fjernt frå kristen tru, melder seg ut, sjølv om dette betyr nedgang i medlemsprosenten av heile befolkninga. Eg meiner me arbeider godt med å oppretthalde medlemstalet bl a gjennom dåpsaksjon og trusopplæring. Men mykje meir kunne vore gjort.

Pga skille kirke/stat, ukjente konsekvenser, kirken må selv styrke satsing på å gjøre vår tro kjent - og noe som er kjærte og sentralt i våre liv

dersom kirken ikke klarer å finne nye veier for å beholde/styrke medlemstallet er jeg bekymret for at vi er inne i en nedadgående spiral

Med økende andel innvandrere er det umulig å forhindre at medlemsandel i prosent går ned, i antall bør det være et mål å opprettholde den.

Dette er et krevende tema og litt følsomt... For det første ønsker vi en kirke som er åpen for alle – en folkekirke men vi ønsker også en kirke som har en klar profil, dvs som står for noe. Vil en folkekirke (en kirke som er «åpen» for alle) gå på bekostning av de som er «aktive» kirkegjengere og som bruker kirken regelmessig? For det andre tenker jeg at et åpnere samfunn vil bety at noen velger vekk kirken. For noen ti-år siden var det ikke akseptabelt og et alternativ for «vanlige» folk og vi vil vel ikke tilbake til tiden der alle måtte gifte seg i kirken eller døpe barna. Det å melde seg ut av kirken var tidligere en tydelig markering av at en var i opposisjon. I dag er det mer en tydeliggjøring av et standpunkt

Sp 2: Kirken jobber i dag meget profesjonelt for å opprettholde medlemstallene. Vedr. økning eller ekspansjon er dog en annen sak. Sp 3: I den grad eller i hvilken grad medlemstallene forverres, må alle årsaksforhold undersøkes meget grundig først! - Formålsparagraf ut av skolen, innvandring av andre religiøse grupper og ulike syn på teologiske spørsmål (homofili) - kamp mot andre aktiviteter, data og innesitting (vi er ikke alene om utviklingen), kan absolutt være årsaker, men det er sikkert også mange flere....

Mye taler for at kirken ikke selv kan snu denne trenden, det er en strek tendens i vårt samfunn til at folk forholder seg i mindre grad til Gud og en gudstro (til tross for at flere ungdommer bekjenner seg som personlige kristne) parallelt med individualisme, materialisme og en overflod som gjør at folk i det daglige ikke kjenner behov for tro. I tillegg ser vi at kirkens tilbud taper i kampen om folks tid (for eksempel de drar på hytta i helgene, har flust med fritidsaktiviteter som konkurrerer om trosopplæringstilbudene, eller tør/kan ikke binde seg som frivillig medarbeider når de er opptatt på mange hold).

Dåpsaksjonen er bra. Her kan vi jobbe videre, og dypere, i alle menigheter. Samtidig må vi fokusere på å treffe folk andre steder. Vi møter svært mange i forbindelse med gravferd. Positive møter her, vil kunne virke positivt. Vi må også tenke kvalitet i alt vi gjør, bl.a. på kulturfeltet. Hvis vi gir alle som kommer innom på noe i en av kirkene lyst til å komme tilbake, har vi kommet langt.

Jeg tenker det er kjempealvorlig at medlemstallene synker og at oppslutning rundt kirkelige handlinger, og andre tiltak, synker. Jeg tenker at vi jobber mye, og ofte godt, for å opprettholde tallene. Men, det er mulig vi "sprer oss" over for mange oppgaver. Tenker da på at vi har det ene store arrangementet etter det andre (trosopplæring), kvaliteten må muligens lide under dette (?). Ville det være en ide å slå noen tiltak sammen (2-3 kull) og dermed fokusere på færre tiltak, men mer på innhold og kvalitet i de tiltakene vi gjør? Jeg tror på kvalitet og "hjertelighet". Jeg tror vi får et godt rykte, og kanskje bedre oppslutning, om folk erfarer at det gjør godt å være med i kirken. Det er ulike kriterier som skal til for å kjenne at det er godt å være i kirken, vi mennesker er ulike. Da er det veldig viktig med kunnskap/kompetanse hos oss som jobber i kirken. Kompetanse innen teologi, undervisning, diakoni, musikk, kultur osv. Jeg tror at kirken trenger flere ansatte med kompetanse knyttet til disse tema. Kirken risikerer en ytterligere forverring dersom kirken oppleves som lite relevant i livet til dem som velger å være med. Å gjøre den relevant handler ikke nødvendigvis om å forkaste alt som er/har vært. Men, en real diskusjon om dette må vi våge!

Det er nok en fordel å tenke mer internasjonalt for å nå våre nye landsmenn

Det er alvorlig for kirken OG for de som dropper kirken

Naturlig at kirken mister medlemmer når kirken løsrives fra staten

Kommer an på hvilke tiltak som settes i sving og vi blir bedre på inkludering

Utviklingen har med samfunn og tidsånd. Vi klarer uansett ikke stoppe nedgangen, men vi kan bremse den kraftig ned, noe som er viktig.

Jeg ser mye positivt i det å være en folkekirke med tanke på at vi f.eks. når svært mange f.eks. ved jule- og påskegudstjenestene for barnehager og skoler. Samtidig tenker jeg at de som nå melder seg ut har liten eller ingen forhold til tro og kirken i utgangspunktet. Kanskje vil et skille føre til at de som kjenner at troen og kirken virkelig betyr noe, engasjere seg mer?!

Innvandring av mennesker med andre religioner påvirker tallene.

Syns kirken burde være mer tydelig i forhold til Guds ord

Den norske kirke er altfor opptatt av medlemstallene og veldig lite opptatt av å synliggjøre at tro er relevant i hverdagen. Det er naturlig at medlemstallene synker etterhvert når tradisjoner som dåp og konfirmasjon blir svakere i samfunnet begrunnet sekularisering, individualisering og globalisering.

Tor det påvirker folk at media fokuserer mest på kirkens negative sider og ikke på de positive.

Kirkens ledere fronter mest de spesielle sakene og ikke på det som bygger menighetene. Mye tid går til spille i papirarbeid for kirkens ansatte.

Jeg tror at mange likevel vil beholde folkekirke- medlemskapet, på grunn av alle tradisjonene knyttet til dette

Tror vi jobber med å opprettholde medlemstallene også i dag, men vi har nok mye å gå på, og vi mangler en god plan på hvordan vi kan jobbe bedre med dette. Jeg antar en liten gradvis forværring fram mot 2020, men veldig vanskelig å spå. I kulturen finner vi både åpenhet og reservasjon mot religion og tro generelt, det er en kunst å koble seg på åpenheten. Nedgangstider i økonomien kan føre til en større åpenhet mot at andre verdier, dvs. det er ingen selvfølge at medlemstallene vil forverres.

EG VIL HELLER HA MANGE BEVISSTE/VÅKNE MEDLEMMER ENN MANGE SOVENDE

Vanskelige spørsmål.... vi vet jo ikke hvordan trosopplæringsreformen har virket for å opprettholde medlemstallene ennå. Vi vet bare at barn og unge syns vi har mange kjekke tiltak i kirken. Men det virker som de kommer igjen og igjen. Men ofte bare de som har kommet før som kommer på nye tiltak. Vi har en hel haug som vi ikke når. Hvordan kan vi nå disse? Vi vet heller ikke hvilken effekt dåpskampanjen har hatt ennå. Men jeg håper og tror at dersom babysang er et lavterskeltilbud, vil flere komme til kirken og få et positivt inntrykk. Mye handler om hvordan hver enkelt blir mottatt og føler seg velkommen.

Med evt selvbetjeningsløsning for utmelding, tror jeg utmeldinger vil i enda større grad brukes som en reaksjon på kirkens uttalelser o.l

Erfaringer og kunnskaper

Tror ikke det blir verken flere eller færre i kirkebenkene om folk melder seg ut. De var der ikke før heller. Heller et spørsmål om økonomi.

2. Oppslutning om dåp og konfirmasjon

Jeg tror at flere og flere tar bevisste valg om dåp og konfirmasjon, og er ikke lenger en saueflokk som gjør slik slekten alltid har gjort. Dette tror jeg vil tilta i årene som kommer.

I vår menighet har vi økning og det forplikter oss i trosopplæringa, og det blir spennende å se om dette fortsetter

Ser vi rundt oss, virker dette som en irreversibel prosess.

Aksjon Dåp er en begynnelse. Men tiltakene må settes ut i live. Det må en større bevissthet rundt synkende dåpstall i hele staben og i menigheten. Likeledes må vi jobbe for å få økt deltakelse på gudstjenestene. Trosopplæringstiltakene må trekkes enda mer aktivt inn i gudstjenestelivet.

Eg trur medlemstal og tilslutning til kyrkja vil verta enno lågare før det stabilisera seg. Igjen me må arbeida for at folk skal sjå oss som relevante for seg. Det trur eg me bør gjera langs to aksar: 1 auka omsorgstenester for folk som fell utanfor i samfunnet, konkret og praktisk nestekærleik. 2 gjennom klargjering av at vitskapen kjem til kort i verdispørsmål og korleis religiøs tru handlar om ting som er verkelege og som vitskapen ikkje kan og ikkje vil uttala seg om. Det vert ikkje mindre verkeleg av den grunn.

Vedlegg 2: Kommentarer og referater fra samlingene og samtaleskjemaene 17.april og 12.-14.april

Det stilles enda høyere krav til lokalmenigheten i forhold til å bygge et "varemerke" rundt f.eks konfirmasjon. I forhold til dåpstall tror jeg fortsatt det er grep som kan tas for å motivere flere foreldre til å døpe barna sine.

Det er viktig å ha sterkt fokus på dagens kandidater for dåp og konfirmasjon, men dette er en liten målgruppe, og det vil ta lang tid før økt fokus her vil slå sterkt ut på medlemstallet til kirken. Vi har et akkumulert etterslep av "fracfalne" (som avstod fra dåp/konfirmasjon i tidligere sesonger, eller droppet ut etterpå). Dette er en mye større populasjon, som vi trenger å mobilisere tilbake til statskirken for å få resultater raskt for oss (og selvfølgelig for å forbedre livene deres).

Dette krever konsentrert oppmerksomhet over tid. Vi er ikke der nå.

Markedsfører og presenterer vi oss godt nok? Forutsetningen som oigger til grunn er at vi har et tidløst budskap, men kler vi det i 2020-bunad?

Trosopplæringsplanen er omfattende og detaljert. Kanskje for ambisiøs? Konfirmasjonsarbeidet møter unge på en flott måte, men forholdet mellom foreldre og barn er kanskje viktigst. Når foreldrene har en personlig aktiv tro og deltar i gudstjenestene blir det naturlig for barna å delta når de vokser til. Møter vi foreldrene?

Alt skjer hurtig nå om dagen, det er mange aktører på banen som vil engasjere folk i sin sak

Eg meiner det er viktig at me arbeider for å nå alle døypte med konfirmantarbeidet vårt.

Jobbes godt med trosopplæring i menigheten, men likevel ikke nok ift "tidsånden". Det skjer mye rundt oss.

Allmennreligiøsitet er betydelig redusert og flere synes de greier seg greit uten kirka, og til og med greier seg godt uten Gud.

Se forrige kommentar

Sp 2: Kirken jobber i dag meget profesjonelt både med dåp og konfirmasjon. Igjen må man se grundig på årsaker til evt. nedgang. Reformert og prosjekter løser lite. Her gjelder først og fremst personlig kontakt, og skaping av gode relasjoner. Sp 3: Igjen som i forrige sp 3: Risikoen er der, men alle årsaksforhold må undersøkes meget grundig først! - evt. nedgang vil helt sikkert bero på flere forhold.

Det er frustrerende at kirken ikke jobber med en felles strategi på disse områdene - nå er det i høy grad opp til hver enkelt menighet.

Skulle gjerne hatt første spørsmålet todelt, ett om dåp og ett om konfirmasjon. Jeg ville ikke svart det samme om de to tingene hver for seg.

Dåpsaksjonen er allerede nevnt (forrige kommentar). Konfirmasjonsopplegget må være attraktivt.

Samtidig er det viktig, svært viktig at kirken ikke mister seg selv her. Vi må våge å være kirke, være tydelige på budskapet. Det tror jeg "selger" mer enn å være allmenn og populistisk.

Dersom oppslutning om konfirmasjon synker og dersom de som konfirmeres opplever konfirmasjonstiden som noe negativt, eller lite aktuell for livene deres - da vet vi at dåpstallene synker. Ungdommene velger seg bort fra kirken. Det er en grunn til at det er svært alvorlig om f.eks konfirmasjonstallene synker! Som kateket blir jeg ofte bekymra når jeg hører andre ansattes holdninger til det å skulle/måtte ha konfirmantundervisning. Jeg tenker det er tragisk når det er overtydelig at flere sukker over å ha konfirmanter (Heldigvis ikke alle!) Dette er kanskje det aller viktigste vi kan gjøre; sørge for at konfirmantåret blir et godt år? Jeg tror dåp- og konfirmasjonstallene vil fortsette med å synke dersom vi ikke jobber grundig med hvordan vi jobber med konfirmanter, OG blir noe tydeligere om hva dåp faktisk er. Jeg hører blant oss ansatte, i ulike sammenhenger, at det er mye forskjellig som blir sagt om hva dåp faktisk er - da er det ikke rart om "mannen i gata" også undrer seg over om de skal bære sine barn til dåp...

Kanskje "problemet" ligger et annet sted. Kanskje opplysning om, og forkynnelse av Guds Ord må til i større grad, og i flere og mer uvante settinger, enn flotte reklamevideoer. Skal heller ikke undervurdere det personlige vitnesbyrdet.

Se kommentar på første siden.

Som å svømme motstrøms

Ofte litt usikker på om vi jobber PÅ EN GOD MÅTE..., men jeg vet jo at det jobbes

Jeg synes det er trist når man velger bort både dåp og konfirmasjon. Jeg tenker at kirken har mye å tilby både gjennom konfirmantarbeidet og trosopplæringen. Uten denne kjennskapet til tro, tenker jeg det kan bli vanskeligere å komme til tro senere i livet.

Samme kommentar som under forrige spørsmål.

I og med at samfunnet mindre og mindre tillater Guds ord inn i f.eks. skolen, er det en vanskelig jobb for kirken

Kirken behøver å vise at det er andre muligheter enn dåp og konfirmasjon å delta i kirken og å praktisere tro.

Vanskelig å si. Vi ønsker overgangsriter, uansett hvilken religion vi tilhører.

Dåpsaksjonen jobber med å snu trenden, samtidig har vi mye å gå på lokalt med å følge opp idéer og jobbe med dette. Viktig å kunne sjeldne mellom hva vi kan gjøre som menighet/stab, hva som er enkeltmenneskers ansvar (alle mennesker må få frihet til å velge) og hva som er Guds ansvar. Uten å være bevisst denne ansvarsfordelingen, vil vi som menighet/stab slite oss helt ut, og bli helt nedbrutt av å ikke være gode nok.

Som forrige spørsmål er det vanskelig å si. Jeg tror at det første møte med kirken er viktig - og at positive holdninger blir spredt blant de som har vært i kirken vår.

I praksis og av den enkelte menighet/prest gjøres det for lite for å øke dåpsoppslutningen. Mangler den gode opplevelsen som det fortelles om videre?

Tilgjengelige og tilrettelegge

Erfaringsmessig høy andel i vår menighet

3. Oppslutning om søndagens gudstjenester

Det at aktive kirkegjengere velger bort fellesskapet rundt Ord og sakrament på søndager er kanskje noe av det mest krevende kirken forholder seg til. Ferie, fritid og hytter tar mye rom hos mange. Derfor er dette noe av det mest alvorligste.

Dette er en vanskelig problemstilling. 1) Slik jeg ser det, skyldes godt oppmøtet på gudstjenestene stort sett at en har invitert inn grupper med mye folk og med mye slekt "på slep", eks. arrangement ifm. trosopplæring, opptredener av kor, korps osv, og ikke så mye selve gudstjenestens "kvalitet". Føler at kirka ikke våger å jobbe med gudstjenestens "kvalitet"/form I frykt for å gjøre noe som er teologisk uklokt..... 2) Vår erfaring er at søndagsskole er helt essensielt for å kunne trekke til oss barnefamilier (Varden har en godt besøkt søndagsskole), og slik har det vel vært I snart 200 år. Et paradoks: Hvorfor blir ikke søndagsskolen sett på som en integrert del av gudstjenesten? Jf. eksempelvis grunnlagsdokumentene til gudstjenestereformen, hvor det eneste som stod om søndagsskolen var at den ikke måtte vare for lenge og at ungene burde gå iprosesjon til og fra!

Dette er jeg usikker på. Muligens ligger kirkens framtid i gudstjenestereformer som både er av annen form og på andre tidspunkt. Sakramentforvaltningen er viktig, men disse kan muligens også utføres i andre settinger enn søndag kl 11.

Flere tilbud i løpet av uken er viktig for å møte mennesker i ulike situasjoner og livsfaser, ikke alle søndagens gudstjeneste passer for. Samtidig som det er viktig med det store fellesskapet.

Familiegudstjenester er gjerne mer nytenkende og favner flere folk enn høymessene?!

Hovedpoenget er at me må gjera oss relevante slik at folk ser dei får noko igjen for å koma på Gudstjenestar.

Gudstjenestedeltakelse handler mye om å bygge lokalmenighet og tilhørighet. Å knytte trosopplæringsarbeidet tett opp mot gudstjenesten er også gunstig. På landsplan går gudstjenestetallene ned, men i vår lokale menighet har oppslutningen om gudstjenestene steget de siste årene, også i 2015.

Samfunnet har endret seg. Det er så mange konkurrerende tilbud på søndagen (hytten, fotballturneringer, langhelger i utlandet, etc.) som jeg forstår populasjonen velger i stedet. I uken er mange bundet opp på kveldstid med organiserte aktiviteter. Det er snart kun eldre voksne som har tid

til disposisjon for faste kirkeaktiviteter. Men, mange kan ha et rikt og givende forhold til kirken på andre måter (dugnader, konserter, veldedighet, diskusjonsgrupper). Jeg tror kirken må øke velferds-tilbudet til flere målgrupper enn de sterkt trengende (f.eks. ungdommer som trenger praktisk hjelp med lekser, studieveiledning, rettshjelp for ressursvake, etc.). Tilby først et fellesskap med fordeler, når en har fått brukerne innenfor dørene, så kan bevege dem sakte mot Gud.

Søndagens gudstjenester er enn så lenge det mest synlige uttrykket for oppslutning om kirken. At kirkebesøket synker skaper et bilde av en kirke uten oppslutning. Det skaper lett selvforsterkende prosesser.

Gudstjenesten er viktig for kirkens eksistens. Jeg tror folk kan ha et personlig og godt åndelig liv også utenom kirken, men det kristne fellesskapet og kristne verdier vil bli mindre synlig i samfunnet.

Gudstjenestedeltakelsen gir et bilde av kirkens stilling og styrke hos folk.

Gudstjeneste et viktig, men fellesskap i andre kirkelige aktiviteter er og med på å gi interesse , fellesskap mm

Kva perspektiv har me her? Over lengre tid har deltakinga gått kraftig ned, og det meiner eg er alvorleg med tanke på framtida. Likevel: I Hinna har me hatt høgare gjennomsnittstal på gudstenesta kvart år sidan 2012, med lik teljemåte og tilsvarande gudstenesteliv. Me meiner me arbeider for å få fleire til å koma. Det er likevel å arbeida "motstraums" pga tunge trender i samfunnet, f eks dei mange som reiser på hytta i helgene, individualistisk livsstil osv.

Kan vi finne alternative tidspunkt? Evt. kveldsgudstjeneste i enkelte menigheter?

Jeg mener gudstjenesten er mest sentral, men for å imøtekomme vårt mangfold tror jeg at vi må utvikle flere og andre møtepunkt i kirken

smågrupper/celler er også svært viktig

De siste årene har vi sett at kirken brukes i større grad til kulturelle arrangementer og til mye mer enn de «vanlige» gudstjenestene. På denne måten trekkes mange til kirkene som ellers ikke ville gått til vanlig gudstjeneste. Det å oppleve kunst og kultur kan også ses på en form for «gudstjeneste». Guds hus har mange rom 9. Hvis vi tar disse besøkende med i betraktning så ser det kanskje ikke så ille ut.

Sp 1: Dette spørsmålet beror helt på hvilke andre og tilsvarende aktiviteter kirken har gjennom uken.

Sp 2: Jeg synes kirken jevnt over jobber svært godt med gudstjenestene. Men man må slutte med å tro at flere kommer, om ordninger for gudstjenester, dåp og konfirmasjon blir reformert. - Om flere kommer avhenger først og fremst av to ting: A. Innbydelse gjennom personlig invitasjon (jungeltelegraf) - og B. Gjenkjennelse! (Som bl.a. at liturgier er like over hele landet...)

Trosopplæringen skulle i seg selv være en stor motvekt mot nedgang både i medlemstall og gudstjenesteoppslutning. At så ikke nødvendigvis er tilfelle, burde berøre flere enn meg...! Sp 3: De siste 10 årene har menighetene brukt altfor store ressurser på reformer. Tenk hvis menighetene kunne få bruke tilsvarende ressursene på å nå flere - og i større grad legge trykket der man selv ser at det brenner. Sp 4: Gudstjenesten vil alltid være kirkens viktigste verktøy for å bestå, pga dåpen som inngang og nattverden som de troendes matpakke.

I hvilken grad jobbes det med.... Er dette spm rettet mot arbeidet i vår menighet? Eller i DNK som helhet?

Vi opplever at også de med nær tilhørighet til kirka ikke kommer til gudstjeneste hver søndag. En forklaring er hytta. En annen forklaring er idrettsaktiviteter o.l som legges til kirketid. En tredje forklaring er generelt en presset fritid, slik at det oppleves godt å "slippe" å måtte gå på noe også søndag formiddag. En kommentar jeg har fått er at det er fint at en kan gå i kirken når en vil, og at det ikke er et ytre press og forventning slik som det var i "gamle dager" - da var det kanskje kunstig mange på gudstjeneste (altså mange som ikke ønsket å være der egentlig)

Søndagsgudstjenesten er menighetens hovedsamlingspunkt. Det er stort fokus på i trosopplæringen mange steder at tiltakene skal ende opp i gudstjeneste. Dette er veldig bra! Det kan vi gjøre enda mer av, også i annet enn breddetiltak i trosopplæringen. Involvering i gudstjenestene er viktig for å gi eierskap og dra med seg folk. Samtidig skal vi huske at det er fagfolk som jobber med dette, og ikke overlate ansvaret til uerfarne, utdannede frivillige. Da vil vi miste andre, fordi vi taper kvalitet. Likevel er det svært viktig at alle typer mennesker involveres! Vi må være våkne for mennesker i menighetene som har lyst til og evner til å bidra med noe. Viktig å bruke kor, musikere osv. fra menigheten i gudstjenesten. Jeg tenker at involvering av folk som bor og hører til i menigheten er et viktigere

argument enn det kunstneriske. Jeg velger heller en trompetist som hører til i menigheten, enn en som bor noen kilometer fra. (Ikke uten unntak, selvfølgelig.) Viktig også å framsnakke gudstjenestene og aktivt invitere med seg folk! -Og at gudstjenesten er for og med akkurat de som er akkurat der akkurat nå. Ingen vits i å prøve å tilpasse seg noen som ikke kommer.

Vanskelig å svare på. Jeg tror at gudstjenesten må være en hovedsamling i menigheten, samtidig så tror jeg det er en nesten umulig oppgave å lage gudstjenester som "alle" i menigheten liker. Også her tenker jeg at kompetanse er kjempeviktig, OG at prest er god på involvering av frivillige og andre ansatte. Jeg ønsker meg prester som prioriterer å bruke MER TID på gudstjenesteforberedelser, selv om det da går utover andre oppgaver. Som ansatte må vi våge å stå i noen tradisjoner, våge å tenke at vi ikke er en frikirke og derfor ta konsekvensene av det når vi tenker gudstjeneste. Gudstjenesten er viktig for kirkens fremtid, men vi må heller ikke undervurdere at det skjer mye annet fint i samværene/arrangementene i menigheten. Det spesielle med gudstjenesten er "familiefølelsen" og sakramentene. Alle trenger en trygg og god familie som står bak oss når vi går ut i verden! Jeg tenker at gudstjenesten er stedet der familien samles, fordi det er viktig, ikke alltid for de vi liker det hver gang.

Det jobbes for å øke antallet på gudstjeneste, men jobber vi riktig?

Slik jeg ser det er søndagens gudstjeneste menighetens viktigste møtepunkt.

vi ser noen menigheter som f. eks. har annen musikk enn den tradisjonelle orgelmusikken, gjerne et band, og folk har strømmet dit. Gudstjenesten har hatt et noe lettere preg, kanskje også mindre liturgi? Vet i hvert fall at mange med meg syns det hadde vært fint.

Det har alltid vært en tradisjon med søndagsgudstjenester. Kirken må tør å spørre om det er like relevant nå som det var for 50-100 år siden. Eller om vi tør å finne ny definisjon på 'gudstjeneste'- og i stor grad 'felleskap.'

Folk fra tidligere generasjoner er vant med å gå i kirka uansett, men de dør en etter en. Slik norsk type kristendom er, går folk i kirka når de har noe der å gjøre (ved dåp, høre på barnet som synger i kor etc). Hvis vi legger til rette for f.x kor/musikkarbeid, vil dette kunne få opp tallet på gudstjenestedeltakere (og da må det også være bra det vi ellers gjør.)

Mange mennesker bruker kirken. Det kan være kor, speider m.m. Men alle ser ikke viktigheten av gudstjenesten. Noen syns den er for lang, for kjedelig, de er på hytten, drar andre steder. Likevel er de innom kirken og får høre Guds ord i form av andakt og sang. Så vi favner likevel mange.

Mer samarbeid om gudstjenesten - det blir for mange "puslete" gudstjenester. Man kan spørre seg om hva evt "kirkefremmede" som er innom må tro om det "det indre liv og felleskap" i menighetene.

I Hinna har vi merket en økning i antall fremmøtte etter en grundig jobbing med det vi kaller "Alle sammen-gudstjenester".

Forskjellige former er viktig

Noe nytt og friske som treffe livet til folk (god musikk...)

4. Kristen tro i krise?

Jeg tror at kirken, med sin utflytende læreprofil, vil bli mer og mer utydelig i årene framover fordi ny og ubibelsk lære innføres. Og med at tydeligheten på liv og lære forsvinner, vil også kristen tro svekkes i landet vårt.

Kirken er en folkekirke, og må tilby med et kristenliv som majoriteten av det norske folk kan identifisere seg med. Streng tolking av bibelens innhold hører ikke hjemme i en folkekirke i dagens samfunn

Trosopplæringsreformen er veldig bra, og er et svært viktig tiltak for å nå ut. Men dette er ikke nok.

Jeg tror kirken forvitrer, men troen trenger ikke av den grunn forvitte. Jeg tror de aller fleste mennesker har en trang til å tro på noe utenfor seg selv - noe mystisk og muligens hellig, en kraft som styrer? Kirken er dårlig til å fange denne religiøse lengten.

Tro som privatpraksis er stadig økende

Me druknar i teologisk usemje og splitting. Sjølv vert eg utrygg på kva me som kyrkja står for når eg les avisinnlegg om forskjellige kyrkjelege spørsmål. Det tærer på frimodet. Av og til ser eg innlegg der eg lurar på kva det tyder at Gud har openberra seg i skrifta. Dersom me kan samla oss i omsorgstenestar for dei som lid og fell utafør i samfunnet og halda fram trushistoriar om korleis Gud er

nærverande og handlar i samfunnet vårt i dag trur eg det kan auka vår relevans og påverka statistikken på ein for oss positiv måte.

Deltakelse i Den norske kirke trenger ikke bare handle om mindre kristen tro, selv om nok dette også er tilfelle. Det kan i tillegg handle om at folk velger et annet kristent fellesskap. Dnk er inne i store endringsprosesser og gjør valg som kan føre til at enkelte medlemmer finner seg et annet kristent fellesskap. At nordmenn stort sett lever i økonomisk velstand, tror jeg kan svekke folks kristentro.

Jeg tenker at kirkens gudstjeneste overhodet ikke kommuniserer med religiøs og kulturell arv til nye generasjoner. Orgel og musikkstil kommuniserer ikke - ei heller liturgi.

Dette er selvsagt antakelser.

Opplevs kirken og dens budskap som relevant?

Mange søker en åndelig dimensjon i sin tilværelse og har sin egen tro der kanskje ikke kirken passer inn. Noen tror jeg opplever kirken som litt tradisjonell, fremmed og overfladisk og best egnet for faste medlemmer. Det er en fordel å ha vokst opp som kirkegjenger fordi da opplevs kirken og ritualene som noe trygt. Mange av dem som er "født på ny" tror jeg opplever kirken som lite åndelig, at den preges av tradisjon og at den gir lite rom for personlig utvikling, oppgaver og vekst. Forkynnelsen og undervisningen er ikke alltid lett å få øye på.

Kunnskap om kristendommen er svekket.

Det er mange tilbud ute til folk

2020 prosjektet nyttig i den sammenheng.

Ja, vanskelig begrep ! Jeg tror at den kristne tro har "konkurransen" fra mange hold. Og jeg tror det er mange, med det vi mener som har kristne verdier, som ikke aktivt søker kirken hverken for dåp eller konfirmasjon (de blir "bragt" til kirken i forbindelse med sin egen begravelse - kanskje). Poenget er jeg tror det er "potensiale" blant folk med kristen tro til dåp og konfirmasjon, men kirken må ta grep i forhold til denne utfordringen.

Gjennom relasjonsbygging, trosopplæring, kvalitet i konfirmantarbeid jobber kirken godt med å styrke kristen tro blant folk flest.

Sp 1: Jeg nekter å tro at svekket kristen tro skulle være en hovedårsak til evt. synkende oppslutning. Da ville misjonskirkene våre ha liten mulighet, i omgivelser der det ikke er noe kristent trosgrunnlag i det hele tatt. Sp 2: Mer enn reformer og undersøkelser, må menighetene inspireres til å bruke ressursene sine på invitasjon og relasjonsbygging....men også å gjøre enkelte tiltak bedre! - En offentlig innrømmelse kunne vært en begynnelse: Gudstjenestereformen har vært en gedigen fiasko mht. deltagelse. Den har bare gjort det hele mer fremmedgjørende! - En svakhet kan man også se i Trosopplæringsreformen, hvor tiltakene fra sted til sted blir veldig vilkårlig forskjellige. Og med all flytting som skjer i dag, så gir det en merkverdig trosopplæring. - Jeg tror dessuten at man må opperere med et mindre felles multiplum, der alt er likt uansett hvor man er i Norge. Men der menigheten også har mulighet til å ikke forsøke å nå igjennom via alle mulige slags tiltak, noe som vi på ingen måte har fått ressurser til, men i stedet kunne plukke ut noen satsingsområder som fungerer i den enkelte menighet. - For; fra tidligere å skulle forholde seg til bare noen få (gode) opplæringstiltak, har dåpsforeldrene nå plutselig fått et hav av tilbud de skal forholde seg til...jeg merker at øynene blir litt tåkete allerede under dåpskurset...! Sp 3: Så lenge færre går til kirke osv, gir kanskje utviklingen seg selv, men igjen må årsakene kartlegges - og ikke antas! - Og skritt ikke foretas uten konsekvensanalyser!!

Jeg tror interessen for kristen tro er større enn det som avspeiler seg i gudstjenestefremmøte, men vi lever i en tid med mer"individualisert tro" enn før behovet for menighetstilhørighet er svekket.

Umulig å svare på siste spørsmål, det er så mye som har påvirkning på dette.

Dersom en ser samla på medlemstallene for alle norske kristne organisasjoner / kirkesamfunn så tror jeg ikke nedgangen er så merkbar som innenfor Den norske kirke.

På et eller annet vis tror jeg jo kirken ikke opplevs relevant, når vi sliter med å få døpte til å komme til trosopplæringstiltak o.l, og når så mange som tror heller ikke er særlig aktive i en menighet. (vi sliter med å få repr til menighetsråd, frivillige til å være ledere, ha kirkekaffe osv)

Materialismen er et stort, veldig stort problem. Interessant å se forskjellene på oljerike Rogaland og andre områder. Skremmende. Her må vi være bevisste! Vi må våge å være motkultur. Gi rom for ro,

fred, hvile. La mennesker få lov til å bare være, uten å måtte prestere, eller være akkurat sånn eller sånn.

Sårt spørsmål...., jeg tenker at dette med kristen tro er til syvende og sist det viktigste! Og, det er lett å tro at synkende oppslutning om det som skjer i kirken er tegn på at folk flest ikke tror. Vi vet at troen trenger næring; ord og fellesskap. Om det ikke oppleves slik for dem som kommer, ja da tror jeg at enda flere vil miste sin tro, eller ikke komme til tro. Det tenker jeg er veldig trist. Her igjen er dåpen et veldig viktig tema! Synet på dåpen er stadig et tema mht tro. Vi vet at flere døpte definerer seg utenfor trosfellesskapet. Kan vi, som kirke, da si at de er kristne utfra vårt dåpssyn? Hva er tro? Er det et spørsmål som kirken må hjelpe folk til å definere? Jeg snakket en gang med en nytilsatt kollega; "Det er vanskelig å presentere kirkens lære om den kristne tro - "i denne kirken er det mye som spriker, eller som det er definert at det er greit å mene forskjellig om". Vet ikke om jeg er enig i det, men synes det er leit om nytilsatte i kirkesystemet tenker slik.

Det jobbes godt på barne- og ungdomsområdet tror jeg.

Synkende oppslutning har mer med endringer i samfunnet å gjøre. Mennesker leter etter svar, spørsmålet er om kirken er der når de trenger den. Det sies at kirken er opptatt av seg selv og lite relevant. Om kirken tør å komme ut fra sine egne vegger og gi slipp på dens egne premisser og regelverk, tror jeg nok forbielde folk flest har av kirken kan blir snudd opp-ned. Spørsmålet er bare om det er mulig.

Forskjellige menigheter har så ymse måter å prøve å styrke folks kristne tro. Mennesket sår, Gud rår. Jeg tror at kristen tro og religiøse spørsmål blir viktigere i møte med andre religioner. Det synes jeg at jeg ser blant ungdom

1: Statistikken viser ulike ting ang hvor mange som tror. Kanskje noe handler om svekket kristen tro blant folk flest. Jeg tror mye også handler om at ikke alle ser nytten av å knytte sin private tro til et fellesskap/medlemskap. 2. Trosopplæringsreformen har gitt et godt verktøy til menighetene for å styrke kristen tro (også til familie/venner/faddere til 0-18år). Samtidig har vi alltid noe vi kan strekke oss mot å gjøre bedre. 3. Jfr. nedgangstider i økonomien gjør at jeg faktisk er litt optimist på om folk ser nytten av en kristen tro.

Jeg tror at mange tror på Gud. I hvert fall i krise. Jeg tror at folk har mange valg i dag, dermed tror jeg ikke de ser så nøye på tro. Livet fungerer ofte likevel. Jeg håper og tror at trosopplæringsreformen er svært positiv for troen vår.

Ikke nødvendigvis svekket tro, men kanskje mindre "synlig tro"

Alle har en tro, noen en kristen tro, men ikke alle har behov for å uttrykke den i kirken

Styrke tro med åpenhet-kjærlighet og ærlighet

5. Kirkens relevans for folk flest

Opplever kirken mindre relevant for folk flest?

Kirken lever ikke av relevans, men av at mennesker blir grepet av evangeliets budskap og blir etterfølgere av Jesus Kristus. Vi kan ikke løpe etter mennesker for å være relevante.

Kirken trenger å redefinere sitt oppdrag og budskap. Tro handler om aktivitet og ikke om kognisjon. Vi har glemt å leve ut troen - og lever den bare ut på innsiden enten av kraniet eller kirkeveggene.

Trosopplæringsreformen er svær bra. Det skjer også mye bra barne-, ungdoms- og voksenarbeid.

Men det er et paradoks at det vi hevder er storsamlingen, gudstjenesten, får stadig mindre oppslutning! Dersom vi ikke gjør noe med gudstjenestene og bare sier at alt det som skjer i kirka de 6 andre dagene er like viktig, så har vi endret teologien vår!

De mange reformene de siste årene har ført til at vi har brukt mest tid og krefter i innføring av disse Kirken oppleves i dag mer som en støyende faktor enn en viktig samfunnsaktør

Folk har gjerne flere valgmuligheter og velger det de opplever som mest relevant. Jeg tror kirken har en utfordring i å være tydelige på hva de står for slik at folk vet hva de velger/velger vekk.

Hvor er de eldre ungdom og unge voksne..

Klarer me å koma på banen med eit tydleg verdigrunnlag trur eg mykje kan snu. Me må visa at folk handlar utifrå verdiar og klarer på mange måtar ikkje å skilje seg av med dei. Det trur eg me kan bruka som eit utgangspunkt for å halda fram eit verdsbilette som tillet verdiar. I tillegg må me avkle alle

former for ateisme som i botn nektar for at me kan ha fellesveridar i det heile. Korleis kan me sei at våre verdiar er betre og meir rette enn Nazityskland sine eller IS sine veridar, utan at me har ei overordna verdinorm som er knytta til noko som er rett og galt uavhengig og større enn menneske, Gud. Dett kan ikkje finnast om verda er tilfeldig eller utan ein skapar.

Kirken er fortsatt sett på som konservativ og foreldet. Jeg tenker vi trenger en foryngelse av kirkelivet, og vi må tilby en eller flere "killer apps" som betyr noe i praktisk i hverdagslivet til populasjonen.

Eksempel: I USA er det viktig å tilhøre en kirke, siden kirken tilbyr et sosialt sikkerhetsnett som staten ikke tilbyr.

Relevans er noe vi snakker mye om. Jeg tror svært få av oss vet hva som skal til for at kirken skal oppleves mer relevant for folk flest. Det er avgjørende å være tilstede "der det skjer" i folks liv. Usikker på om det er riktig, men jeg har inntrykk av at mye av ressursbruken går til såkalte interne prosesser.

Hvem skal definere hva som er relevant? De som ikke går der? Kanskje viktigere å være tydelig og litt upopulær enn å prøve å tekkes alle? Jeg opplever at kirken er relevant for mange;

søndagsskoleopplegget er veldig bra, trosopplæringsplanen er konkret, konfirmantarbeidet møter ungdommer. Kanskje voksenarbeidet er det som mangler noe, spesielt for de som vil litt mer? Kanskje må kirkens konsept forenkles og at man heller skal våge å tenke gammeldags. Søker å utføre færre oppgaver med høyere kvalitet på færre steder? Før folk fikk bil var det småbutikker overalt. Nå finner mange det de trenger på Kvadrat. Et kirkens kvadrat i Stavanger? Til sist handler det om å møte enkeltmennesker ansikt til ansikt. Peke på lyset og gi mennesker håp i en hverdag der egoet skal tilfredsstilles, bekreftes og realiseres for enhver tid og pris.

Vil avhenge en del av om folk opplever kirken kirkens budskap som aktuelt personlig, det er individ fokus for tida

Usikker. Utfordring er like mye samfunnsutviklingen i Norge og verden ellers.

Opplevs kirkens virksomhet lite relevant blant folk flest? Jeg har tro på den lokale kirken, å bygge relasjoner, og være tilgjengelige. Kan kirken gå i retning av mindre aktiviteter og mer "et sted å være?"

Mye arbeid er overtatt/overlatt til ansatte. Det går utover tenkning og arbeidsmåte, ansvarsforhold, medvirkningsfølelse m.m. Kirken oppleves som at "alt kirkelig foregår innomhus" og ansatte er mye på kontorer i stedenfor ute blant menneskene i menigheten.

Sp 1: Hvis denne påstanden stemmer, bør den undersøkes - først!!! Sp 2: I DnK jobbes det svært profesjonelt med å gjøre kirkens mangfoldige arbeid relevant for folk flest. Og da sammenligner jeg med våre misjonskirker rundt om. Så hvorfor engasjerer det ikke mer? - På Mad. har man f.eks. et forrykende oppmøte og engasjement, men f.eks. ingen reform av gudstjenesten siden misjonærene oversatte Luthers gamle messe. - Så hvorfor engasjerer det ikke mer hos oss? - Svar: Av grunner som må undersøkes nøyere!!! ET MER UTFYLLENDE SVAR - er det ikke plass eller tid nok til her: Sp 3: Jeg tror ikke kirken eller dens budskap oppleves mindre relevant enn før. Det ser man raskt i krisetider eller når noe står på. - Nådegaver meddelt gjennom dåp og nattverd, og kirkens tilstedeværelse ved konfirmasjon, ekteskap, og sorg, vil alltid ha relevans. Men igjen; svaret ligger i grunner som røkes ut og sømføres nøye.

Vi må ikke bli populistiske og glemme hvem vi er, hva vi står for og hvilket oppdrag vi har; heller ikke for å trekke til oss folk. Vi må våge å være oss selv, både som kirke og som enkeltpersoner, og være åpne for Guds ledelse. Korsveibevegelsen har noen gode veivisere for hva det vil si å følge Jesus Kristus i vår tid: Søke Jesus Kristus, Bygge fellesskap, Leve enklere, Fremme rettferdighet.

Jeg tenker at kirken oppleves som relevant for svært mange på lokalkirkenivå. Når jeg leser aviser blir jeg mer oppgitt. Da fremmes saker som ikke nødvendigvis er relevant for veldig mange. (men viktig nok for noen)

Ta trosopplæringsreformen f. eks. Hvor relevant er det egentlig? Fører det til endringer i samfunnet?

Nå tilbyr vi flere aktiviteter rettet mot en bestemt aldersgruppe, for folk som pleier å ha for mange aktiviteter allerede. "Ja, dere kan komme inn til oss," sier kirken. Men når tør vi som kirke å gå ut i samfunnet og engasjerer oss og vise at vi er en del av Jesu kropp?

Her ble spørsmålene så lite åpne at jeg ikke kan svare ! Skal kirken være relevant ? Eller skal den representere det evige ?

Tror fremdeles at de fleste vil vies og begraves med prest tilstede. Men jeg er redd for at mange vil "popularisere" kirken: De liker bare det som passer dem.

Mye bra arbeid, men i litt for små forhold. Og språket og forkynnelsen må bli mer relevant!

Tror ikke jeg er helt enig i at kirken stort sett ikke oppleves relevant for folk flest :-)

Hvor alvorlig mener du det er at kirkens virksomhet, med unntak av enkelte ritualer og aktiviteter, oppleves lite relevant for folk flest? - Vanskelig å svare på denne påstanden - fordi jeg er uenig i den! Jeg opplever ikke at kirken er lite relevant for folk flest.

Jeg mener at kirken i dag jobber iherdig for å være relevant for folk flest, men glemmer å finne ut hva som er relevant for folk flest. Jeg tror kirken har en tendens til å anta hva som er relevant for folk flest. Åpenhet-Kjærlighet-Ærlighet og tilrettelege. Mer informasjon, god rutiner, god dialoger, skape mer resurser gjennom frivillig arbeider og prøver jobbe godt som felles sammen med de andre soknene. Umulig å mene noe om

6. Kirken i endringssamfunnet

Kirken er en byråkratisk organisasjon med få smidige løsninger. Man må bli mye mer lettbent enn man er i dag. Jeg tror prosessene går for sent til at vi blir relevante.

Jeg er blant dem som mener at biskopene gjør feil ved stadig å uttale seg om vanskelige saker, som ikke har klare svar. Det er klart at kirka skal ha et sosialt engasjement, men som det heter: Handlinger snakker kraftigere enn ord...

Vanskelig å svare på

Trosopplæringsreformen åpner for å være nytenkende og relevant

Den lokale menighet er avhengig av å til enhver tid "stikke fingeren i jorda" og sjekke ut om det en holder på med er det som gir vekst. Det er viktig at stab og menighetsråd kontinuerlig forholder seg til den virkelighet en er en del av og tørr å reflektere rundt det en holder på med, og stille spørsmål som: "er vi en aktuell aktør i vår bydel?", "hvordan skaper vi fellesskap som er aktuelle for alle generasjoner?" Vi må ikke endre på budskapet, men være fleksibel på form.

Oops ... jeg har allerede brukt 45 min på dette, jeg bør skynde meg litt ... :-)

Jeg tenker kirken i noen grad har en stemme som samfunnsrefser i sosiale spørsmål. Imidlertid er kirken helt på sidelinjen når det gjelder å gi støtte til og og å skape konstruktiv dialog for endring og utvikling.

Kirken skal ikke tilpasse seg tidsånden, men sørge for en forandring med solid forankring

Hva er kirken og hva skal endres? Dette handler vel mye om relasjoner og kommunikasjon. Den viktigste relasjonen er mellom hver enkelt og Jesus. Spørsmålet blir vel da hvordan kirken med alle sine aktiviteter passer inn i denne relasjonen og hvordan kirken bygger/styrker denne relasjonen. Bør kirken være en motvekt til mange endringer? Menigheten (kirken) er Kristi legeme der Kristus er hodet og de som jobber her og frivillige er lemmene. Hvordan orienterer vi oss mot hva hodet vil? Jesus hadde ingen kirke, hans menighet ble bygget på en mann - Peter. Kanskje vi må finne mer tilbake til røttene og det enkle? Er kirken på vei mot å finne en mer levende form nå som den frigjøres fra Staten? Dette er en skremmende vei for mange - spesielt de som jobber i kirken...

Relevant er et stikkorf

Se tidligere. Skjønner vi hva endringssamfunnet innebærer?

Vanskelig å finne gode svar !

Den såkalte sekulariseringen vil fortsette. Vi ligger bare noen år/ti-år etter andre landsdeler og land i utviklingen. Jeg tror det kan og vil snu, men vet ikke når eller hva som må til. Men vi må arbeide som om vi kan snu det med bønn og arbeid

Makt og myndighetsforhold er ikke avklart. Skaper uro. Samtidig er enkeltsaker "definerende" for mange på hva kirken er. Kirkeordning fremmedgjør "alle". Og en så stor organisasjon trenger tid på å snu..

Svarene her står i forhold til alt jeg tidligere har nevnt. - Hvis kampen om andre aktiviteter er en slik endring som ikke eksisterte i like stor grad tidligere, så må kanskje denne få større fokus enn hva tilfelle er i dag - Dessuten tror jeg at vi må sortere ut i den enkelte menighet hvilke tiltak vi bør satse på, og kunne la disse få større kvalitet, enn å gå for de alle. (Kanskje med et minste felles multiplum). Det er endrings kåtheten i kirken som Gjør kirken mer og mer irrelevant.

Dette vet jeg mindre om. Det er krefter i kirken som jobber mye med dette. Men kirken som sådan framstår mer som en institusjon som sliter med å ha en tydelig og troverdig stemme synes jeg.

Vet ikke hva jeg vil svare på de 2 spørsmålene over.

Fortsatt: Vi må våge å være kirke, uten å bli populistiske. Vi må huske arven vår, og bygge videre på tradisjonene. Jeg har tidligere jobbet i en menighet der ledelsen i råd og utvalg, og de som ropte høyest av de frivillige, ikke ønsket å bevare tradisjonen. De ville være populistiske. De var motstandere av både gudstjenestebok, salmebok, liturgi, orgel, utdanning osv. De ønsket fancy bedehusmøter. Det trakk litt folk, men svært få orket å stå i det over tid. Det blir veldig slitsomt. Vi har som kirke svært mye godt å bygge videre på. Jeg tror folk trenger det. Vi kan tilby hellige rom, stillhet, ettertanke, god musikk, godt innhold, velformulerte tekster... Vi må våge å være det vi er!

Det skrives i media om kirken og synet på flyktninger, klimakrise m.m. Noen ganger er kirken synlig i media mtp sorgarbeid også. Dette tror jeg likevel ikke påvirker så mange enkeltmennesker, deres tro eller engasjement knyttet til kirken. Jeg tror kirken oppleves svært relevant for noen grupper på lokalkirkenivå. Dette får ikke mange vite om siden det ikke snakkes høyt om dette. Da tenker jeg mennesker som erfarer fellesskapet i kirken, eller samtaler med stab, som viktige i eget liv.

Utfordringen er å være relevant og samtidig tru mot vårt oppdrag og tro

Hvor har kirken vært på bane i flyktningsskisse f. eks?

Som sagt : Kirka må være forsiktig med å bli for hverdagslig og såkalt relevant. Jeg har tro på at kirka bør holde fram det høytidelige, det hellige og det evige.

Relevant i endringssamfunnet: Når vi nå står foran en stor endring i økonomien og hva som gir landet inntekt, kan det stabile faktisk sees på som noe positivt. Hvis folk leter etter det som holder, det som varer, det som gir mening, det som står når det stormer rundt i relasjoner, jobb etc, kan en kirke som stadig endrer seg på alle områder faktisk gjøre oss mindre relevante. Kunsten er vel kanskje å sjeldne mellom hva som er positiv og nødvendig endring, og hva som er grunnidentitet og gode rammer å hvile i. Ikke alltid å lett å sjeldne, og ikke alltid en blir enig om hva som er hva i menighetene.

Kirken har fra gammelt av hatt strenge krav og tradisjoner. Mye av dette henger nok igjen.

Kunnskaper-Respekt og åpen

7. "Kirken bør forberede seg på mer usikre økonomiske tider"

Vi må forberede oss på tøffere økonomiske tider, og det betyr at givertjenesten må opp. Dette kommer til å bli en krevende utfordring, siden mange av våre kirkegjengere er vant til at staten og kommunen betaler for kirken.

Kirken klarer ikke å bli kvitt følelsen av at mennesker har en eller annen iboende forpliktelse til kirken fordi man tenker man er en slags autoritet. Dette er anakronistisk og feilslått.

Det er vel lite sannsynlig med fortsatt offentlig finansiering på samme nivå som nå, og da må en enten skaffe nye inntekter, få kostnadene ned, eller en kombinasjon av disse to. For meg synes det åpenbart at kirka, på samme måte som oljenæringen (!), har vent seg til et altfor høyt kostnadsnivå.

Usikre økonomiske tider kan være tider hvor kirken i aller høyeste grad kan være en bidragsyter for mennesker som står i en situasjon med arbeidsløshet og endrede livsvilkår. Kirken som sådan må være forberedt på trangere økonomiske tider som organisasjon, men må samtidig makte å være en plass hvor mennesker finner fellesskap som kan gi styrke, pågangsmot og livsglede i krevende økonomiske tider

Kommunesammenslåing kan bli en utfordrende faktor kirken selv ikke styrer

Dersom tala skal halda fram å peika nedover er det openbart at me får mindre overføringar frå det offetnlege. Eg trur desse omveltingane tvingar oss til å tenkja nytt. Det kan skapa mykje positivt og spennande framover. Kyrkja sine største vekstperiodar er i tider med forfylgjing og store vanskar. Me kan venda oss til Gud og ropa om hjelp og venta mykje av kva Han vil gjera. Dersom desse tidene gjer oss meir avhengige av Gud er det mykje spennande som kan skje. Mi frykt er at frykta for a- og b- lag i folkekyrkjetenkinga sementerer eit mål om at me ikkje skal snakka om og promotera at møte med Gud skapar forandring hjå folk.

Økonomi ser ut til å stå langt nede på agendaen

Prioritering av oppgaver blir viktigere. Færre aktiviteter på færre steder med høyere kvalitet? Må forvente at det blir færre stillinger tror jeg. Frivillige finnes og det kreves en god og strukturert plan for å få frivillige med. Når de er kommet med, må de tas vare på. Kanskje kirkens stab skulle hatt mer kompetanse på å utvikle og ta vare på hverandre og frivillige medarbeider. Løse konflikter før det blir for vanskelig.

avhenger av politikernes behandling

Økonomi må på plass, ellers vil det kreve mye krefter som bør brukes på andre ting

Eg tror det blir trongare offentlig økonomi. Me bør forberede oss på å vera meir avhengig av gjevarteneste. Risikoen for svekka økonomi er relativt stor, men eg meiner at det er stort økonomisk potensiale i medlemsbidrag gjennom gjevarteneste. Er meir usikker når det gjeld ordning for medlemsavgift.

Tror vi må være forberedt på mer frivillige gaver og dugnad

Jeg vet for lite om konsekvensene av skillet kirke/stat

Det har vært relativt lite fokus på givertjeneste og egenfinansiering, dette kan vi bli enda bedre på!

Ny økonomisk situasjon kan også bety en ny giv, fornyelse av måter å arbeide og tenke på. Det vil få konsekvenser for arbeidsplasser og stillinger men ikke sikkert for kirken som sådan.

Et enkelt svar på alt: Kirken må alltid være forberedt på usikre økonomiske tider!! Likevel: Sp 1: Her kunne jeg svart både 1 og 8. Eller kanskje rettere: Svare 8 på 2 måter. Det kommer an på: A. Så lenge kirken hovedsakelig skal fortsette med å gjøre seg avhengig av bevilgninger både fra stat og kommune, så er svaret ubetinget 8. Skillet stat-kirke er foreløpig bare en illusjon, og kirken er fremdeles prisgitt de bevilgende myndigheter. Slik sett bør den være forberedt på at "sekken" snøres inn, og stort sett handler om å videreføre dagens aktivitetsnivå. Som igjen, stort sett, synker i tråd med synkende bevilgninger.... B. En økonomi fri fra stat OG KOMMUNE burde kirken ha tatt fatt på med langt større alvor, og utredet i detalj, lenge før skillet ble realisert. Jeg tror det er mulig å følge en fri linje, og tror det ville være frigjørende for kirken, særlig med tanke på ekspansjon. Derfor kunne jeg kanskje svart 1; jeg er ikke sikker på om dette ville gi usikrere tider. - Men skal kirken følge en slik linje i dag, kreves det både mot og visjoner...noe som synes svært fraværende i øyeblikket! Man SKAL jo bare fortsette med de samme sterke "bånd" som før. Derfor fremdeles 8. Sp 2: Påstanden er svært alvorlig for kirken i forhold til en økonomi som burde gjøre mer enn å videreføre/opprettholde! Sp 3: Stort sett gjøres det omtrent ingenting! I den siste store høringen i 2006 før Kirkeforliket (den første stortingsavstemmingen), var dette med økonomi fullstendig lagt helt til side. Det sier det meste. - Og nå taler man kun om en liten medlemsavgift (Livssynsavgift - Kirkerådet 2015) på ca kr 900 pr medlem, som bare vil forsterke behovet for fortsatt solid støtte fra Stat/Kommune. Sp 4: Om kirken fortsetter som før, jmf. det som er sagt ovenfor, så er risikoen stor...!!!

Den norske kirke har ingen som jobber profesjonelt med innsamling. Det er veldig dumt.

Den norske kirke har veldig god økonomi sett i forhold til mange andre kristne organisasjoner / kirkesamfunn.

Jeg kjenner ikke til hvordan kirken jobber med å stå på økonomisk egne ben.

Viktig å være bevisst på. samtidig må vi ikke la økonomien få hele fokuset. Vi må og passe oss for å bare samle inn penger til oss selv.

Trenger ikke være negativt med svekket økonomi, men kanskje bidra til ansvarliggjøre medlemmene. Mange av menighetene i Stavanger har allerede bygget opp en egenfinansiering som er bra i møte med framtiden.

Ja kan egentlig lite om økonomi i kirken og staten men tar vi utgangspunktet i andre land, kommer det snart tida der kirkene får ikke penger av staten. Det kan være veldig positivt- om folk ser det som en mulighet til å bidra mot og delta i kirkesamfunnet. Det gjelder å vise fram det som folk bidrar til.

Har nok tro på dårligere økonomi, ja. Å ha nok midler er ikke lenger en selvsagt ting. Vet for lite om hvilken økonomiske modell vi får. Men hvis kirka ikke trenger eller har råd til mine tjenester, prøver jeg å finne noe annet å gjøre

Dette har med stillinger å gjøre for meg. At kirken har råd til å ansette kompetente folk, og at kirken lønnsmessig er konkurransedyktige.

Jeg tror at skulle vi miste statsstøtten ville mange menigheter slite. Men jeg tror kirken er flink med å jobbe med å finne løsninger. Muligens folk ville fått et mer eierforhold til kirken, hvis de måtte støtte

den økonomisk? Men da ville de nok også ha ønsket å ha mer å si, noe som nødvendigvis ikke er helt ti tråd med Bibelens lære.

Kan også ha positiv effekt: mer makt til frivillige

Jobb fornuftig, tenker positiv å se som plikt og ansvar.

8. "Flere av kirkens ressurser må brukes på å styrke kirkens tilstedeværelse og relevans i folk flest sine liv!"

Det er fint å være tilstede for andre, men den beste måten å være relevant på er at kirkegjengere er til stede for sine naboer, kollegaer og familiemedlemmer. Dette koster lite i penger.

Usikker konsekvensanalyse.

En overbyråkratisert kirke er ikke en folkekirke. Folkekirken er der trosfellesskapet utøves. Der trosfellesskapet utøves ligger veksten. Ikke i byråkratiserte utredninger og komiteer. Pengene må styres ned på grunnplanet i kirken.

De fleste stillingene i kirken er allerede utadrettede og skal være relevante for mennesker i ulike livssituasjoner. Men det kan gjerne ses på hvordan de enkelte stillingene faktisk når ut.

Hvilke ressurser i kirken i dag er det som ikke brukes på å styrke kirkens tilstedeværelse og relevans i folk flest sine liv?? Det er jo dette vi setter "alle klutene" inn på.

Det er sterke fraksjonsgrupper som holder tilbake endring. Mange eldre liker kirken akkurat som den er, og ønsker ikke noen endring.

Mange gjør en god innsats og skal ha honnør for dette. Det blir viktigere å prioritere de aktivitetene som gir størst effekt.

Påstanden er vanskeleg å forhalda seg til. "Kirkens tilstedeværelse" og "folk flest" er uspesifikke omgrep. Relevans er sjølvstøtt viktig.

Usikker hva som legges i kirkens ressurser - penger / folk / sosial engasjement. Det kan bli at det brukes mer ressurser, men på en feil måte. Trenger strategi -> K2020 kan være et middel.

Kirkens hovedmandat fra Jesus var "Følg meg". Og da mente han ikke i å lide - men å vise nestekjærlighet og omsorg og å investere i alle de vi møter på etterfølgelsens vei utenfor komfortsonen vår. Kirkens har kjøpt seg god samvittighet gjennom søndagens ofring og Kirkens Bymisjon; men den dagen menighetene styrker sin daglige felles godhetsfestival - da styrkes samholdet og fellesskapstanken. Kirken samles i dag om en liksom-felles dogmatikk og etiikk som splitter mer enn den samler. I diakonien tror vi alle på det samme.

Kirken byråkratiseres som i all "offentlig virksomhet." Kirkevergekontor og bispekontor ansetter byråkrater og utadrettede stillinger reduseres. Gode arbeidere blir byråkrater

Jeg er mer opptatt av at vi heller må komme samme og be om at folk i Norge skal komme tilbake til Gud framfor å snakke om "relevans"

Vanskelig å svare på. Alle svar her er avhengig av: - Om vi forstår kirkens tilstedeværelse og relevans noenlunde likt. Men det tviler jeg på om vi gjør. - Dessuten tror jeg faktisk at de fleste ressursene i kirken brukes slik allerede.

Jeg er usikker på om det er korrekt. På noen felt og i noen menigheter lykkes en, andre steder i mindre grad. Jeg tror kommunikasjon er et nøkkelbegrep - ikke at vi nødvendigvis skal finne på nye ting å gjøre. Kirken svekkes selvfølgelig hvis den ikke oppleves viktig eller relevant, derfor er det viktig. Dette synes jeg det er vanskelig å svare på

som sagt: Vi må våge å være oss selv som kirke. Også må vi møte mennesker. Passe på at mennesker blir sett. En tidligere daglig leder sa: Kontorarbeidet springer ikke vekk, vi må ta oss tid til mennesker som kommer innom! Han fikk med seg enormt mange frivillige på den måten, og skapte stor vekst!

Vanskelig å svare på dette også. "Kirkens tilstedeværelse og relevans i folks liv". Vi må jobbe med å finne ut av hva det betyr. Når oppleves kirken relevant for folk flest? Og, hvor langt kan kirken "strekke seg" uten å miste seg selv? Kanskje det er viktig å jobbe frem en skikkelig definisjon om hva kirken er.

Da vil vi kunne vite hva vi kan forvente oss og lettere kunne avgjøre om kirken, og dens budskap, skal få betydning...

Påstanden er ledende og generell, og begrepene " tilstedeværelse " og " relevans " kan bety så mye, avhengig av hva den enkelte legger i det. Personlig mener jeg at "tilstedeværelse" er at alle i bydelen vet hvor kirka er og at det er naturlig å stikke innom her. Dessuten at vi er en pådriver for bydelsarrangement. Relevant kan vi kanskje bli om vi tør å gå inn i åpne diskusjoner om tvil og tro og moralske spørsmål (rik/fattig, miljø, menneskeverd, politikk osv)

Spørsmålformuleringen bærer litt preg av et vi vs dem som virker litt fremmed hvis en skal ta på alvor at kirken er alle døpte. Kanskje en heller bør snakke om måter en som medlemmer samarbeider på, hvordan medlemmene bygger hverandre opp, ansvarsfordeling og forventninger mellom medlemmene.

Ønsker vi at kirken skal bestå, eller skal vi fortsette som vi gjør?

Me kan ikkje tvinge folk som ikkje er interessert

9. "Ressurser bør frigis ved at mer av kirkens virksomhet foregår på tvers av dagens menighetsgrenser!"

Alle trenger ikke å drive med alt. Samtidig er en menighet uten barnarbeid, ungdomsarbeid, voksenarbeid og eldrearbeid en umulighet å drive over lengre tid.

Å ha 2+ menigheter i hver bydel i Stavanger er ikke bare sløsing med ressurser, det er også hemmende for formålet vårt da en ikke får nødvendig "kritisk masse" i noe som helst.

Her uttrykker jeg usikkerhet. Usikkerhet fordi behovet kan være veldig variert i de enkelte bydeler og menigheter. "På tvers av menighetsgrenser" - ja så lenge man klarer å bygge "flokken".

Jeg har tro på at kirken kunne spart ressurser ved å drive på tvers av menighetsgrenser ved en del administrative oppgaver og for eksempel PR. Jeg er mer skeptisk til at utadrettede stillinger skal jobbe over større områder. Frykter at det da ville blitt mer kvantitet og mindre kvalitet. Har tro på den lokale kirke i nærmiljøet.

Me arbeider meir på denne måten nå enn det me snakkar om. Mange av kyrkjelydane sin eigenart kjem fram av at me ikkje klarer å gjera alt i like stort omfang i alle kyrkjelydane. Då er det jo ok om folk søker frå den eine til den andre kyrkjelyden for det tilbodet dei er interreserte i. Dette må me gripa fatt i og gjera meir utav.

Samarbeid over menighetsgrenser er viktig der det er naturlig og nødvendig for å lykkes som menighet. Samtidig tror jeg stekt på lokalmenighetens betydning for folks kristne liv og menighetstilknytning. Det er enklere å være "aktuell" som menighet i en bydel, enn i flere bydeler. De personlige relasjonene i lokalmiljøet er viktig for å bygge menighet.

Lokal forankring, med sterk mobilisering på gressroten lokalt, er viktig.

Det er kritisk at en får omdisponert og styrt flere resurser ut i 1. linjen

Ressursutnyttelsen i dag er ikke i pakt med sunn forvaltning av økonomiske og andre ressurser

Glem ikke nærhet og tilhørighet, den kan forsvinne dersom geografi blir avgjørende, barn og ungdom spesielt må høre til i nærområdet !!!!!n

Hvis vi ikke jobber med ungdom på tvers av menighetsgrenser idag, så mister vi dem imorgen når de flytter til en ny menighet, f.eks for å studere.

Leiarkurs, ungdomsarbeid for ungdom over konf.alder, spesialgudstener, temagudstener, konserter mm kan med fordel foregå meir på tvers av kyrkjelydsgrensene. Kanskje også enkelte trusopplæringstiltak for eldre barn og yngre ungdom, spesielt der kyrkjelydane er små og avstandane korte. Kyrkjene bør kunna ha fleire fellesgudstener i perioden juni til midt i august.

Her synes jeg det er store variasjoner i forhold til dagens størrelse på menighetene.

Jeg tror det er riktig med arbeid på tvers av etablerte menighetsgrenser, disse gamle grensene er kanskje ikke like funksjonelle i dag og i fremtiden. Men jeg har ikke klart for meg hvilke ress som eventuelt frigis, og det vil jeg gjerne vite !

Kirken er på sitt beste og er tettest knyttet til folk flest når den er tett knyttet sammen med lokalsamfunnet.

Jeg har tro på lokalmenigheten. At grenser og størrelse kan endres er en annen sak som jeg tror må skje

det er viktigere å vurdere endrede menighetsgrenser

Vanskeluig å svare entydig på dette spørsmålet

Hvem er dette samarbeidet på tvers for? Ansatte eller menighetens behov, menneskene der?

Det burde være av største interesse å se og forstå hvordan DnK er blitt bygget gjennom århundrene, før man gjør dramatiske endringer. - Våre forgjengere har i hvert fall vært svært opptatt av geografi/befolkning - nære relasjoner - gjenkjennelse - og en langt grundigere dåpsopplæring (trosopplæring) enn vi noen gang vil få til (dvs. om vi fortsetter som nå). Gå tilbake til tiden rundt 1900 og se hvordan tingene tilstand var. - Svært viktig var de nære relasjonene og det som kunne bygges opp i en lokalmenighet. Og vi skal takke Gud for at det meste av dette fremdeles eksisterer og holdes oppe. - Det er ingen tvil om at svekket økonomi som regel fører til at eksisterende ressurser må gape over stadig større område. (Det er vel i bunn og grunn også derfor prosessen "Stavanger mot 2020" er satt i gang). - Erfaringer fra hvordan de kristne (misjons)organisasjonene har måttet reorganisere seg som følge av økonomiske innstramminger, viser i så måte mange eksempler på dette. - Men all erfaring viser også, at der lokaltilknytningen og de nære relasjonene svekkes, der synker også deltagelse og engasjement (og medlemskap)....og slik vil det bare fortsette.... (Større område = dårlige tilhørighet = mindre engasjement). - Jeg er derfor fullstendig imot å følge påstanden, bare for at det kan jo være kult.... Særlig her burde man foreta en risikoanalyse, og se hva man evt. taper ved en slik tilnærming. - Når det er sagt, er jeg ikke imot å se på ressursbruk, så lenge prinsippet med lokal tilknytning og relasjoner får stå fast.

Jeg synes samme spørsmål stilles litt for ofte, men med forskjellig vri

Vi må huske på at relasjoner betyr svært mye. Vi kan ikke bli kjent med alle i byen. Om alle skal jobbe på tvers, sliter vi oss ut. Administrative ting er det bra å samarbeide om, og like ens kunngjøringer av hva som skjer osv; men vi kan ikke samarbeide om relasjoner med mennesker! Jeg mener det er mye bra med dagens ordning med fordeling av gravferder på kirkemusikerne. Det gjør det forutsigbart. Men vi sliter oss fort ut hvis vi skal spres for mye på andre ting og.

Her er det viktig å tenke over alder på dem vi skal nå, hvor mobile er de, hvor langt gidder foreldre å kjøre barna sine om tiltaket skjer i en annen kirke en den lokale? Hvordan får vi med frivillige dersom ansatte ikke først og fremst er ansatt i en menighet? Hvor lett er det da for ansatte å bli kjent med menighetsfolket? Om en jobber på tvers av menighetsgrenser blir det da ansatte som jobber i team? hva da med frivilligheten? Om vi skal samle ressurser så har jeg positive erfaringer innen trosopplæringen, men da gjelder det dem som er konfirmert. eldre ungdommer kan være mer mobile, uavhengig av om foreldre gidder å kjøre dem. For meg er dette et spørsmål som berører arbeidssituasjon for ansatte, da ser jeg litt mange utfordringer. Om jeg tenker på kirkens medlemmer ser jeg flere fordeler.... Gleder meg til samtale om dette, ser frem til å få et klarere bilde av temaet. Viktig med lokalforankring i alt arbeid men fellesarrangement er positivt. Å legge ned ungdomsarbeid i en menighet for å samarbeide med en annen menighet er skeptisk til.

Vil ikke løse noe med mindre noen finner et tiltak som "fungerer", som skaper engasjement og dekker et reelt behov blant folk. Kan gå begge veier med breere samarbeid.

Nysgjerrig på i hvilken grad dette vil få konsekvenser for tilhørighet og nærhet

Dette gjelder spesielt ungdomsarbeid.

Alle skal til himmelen når vi dør, uansett hvilken liten menighet i Stavanger vi hører til. Sammen med en masse katolikker og folk fra andre kirkesamfunn.

Jeg tror lokal forankring er viktigere enn effektiv organisering. Lokal forankring er viktig å være nær på folks liv, og gjør det lettere å bygge fellesskap der hvor eks. skolegrenser allerede har lagt noen premisser. Ang barne og ungdomsarbeid har jeg mest tro på samarbeid på tvers av menighetsgrenser f.o.m. arbeid for vgs-ungdom. Det er sikkert noe som kan gjøres på tvers, men jeg tror grunnholdning må være lokal forankring.

Vet ikke. Noen små menigheter har kanskje godt av å slå seg sammen. Men det handler også om å være en kirke i bydelen - der hvor folk er. Men jeg tror det er svært positivt at noen tiltak skjer over menighetsgrenser så som tiltak for ungdom.

Jeg synes at kirken i Stavanger (og ellers i landet for den del) bør se på seg som en helhet og ikke 17 forskjellige menigheter. Ikke henge seg sånn opp i om statistikken går opp eller ned i sin menighet.

For om den går ned i en menighet øker den kanskje i nabomenigheten fordi der samles f.eks de unge. Vi må ikke være vi og dem, men oss.

Alle kan ikke være gode på alt; identiteten må ligge til kirken, ikke den enkelte menighet

10. "Ressurser bør frigis ved at det kuttes i administrative oppgaver!"

Når de økonomiske forholdene endrer seg, må kirken kutte i administrasjon framfor i aktiv førstelinjetjeneste. Akkurat som i staten, kan kirkebyråkratiet fort se ut ved at man lager flere og flere oppgaver som personer i 100 % stilling skal utføre.

Kirken handler om å møte medmennesker i Jesu navn. Ikke om rapportering og administrasjon og overbyråkratisering. Kirkens bør ledes av praktikere og de som viser at de er faktisk visjonære, målrettede og har gjennomføringsevner.

Jeg har absolutt tro på at det må være en administrasjon som sikrer oppgaver som personalhåndtering, regnskap, saksbehandling osv, men kanskje kunne dette vært sammenfattet for flere menigheter. Det ville sannsynligvis imidlertid ført til at menighetsrådene måtte tatt flere oppgaver selv (ved færre daglige ledere).

Jeg er usikker på hvor mye tid og ressurser som brukes på adm. oppgaver i dag

Det er sikkert ting som kan gjøres enklere. Det viktige for meg er at arbeidet blir gjort på en faglig og skikkelig måte. De berørte må få si sitt i høringer ol.

Her er det viktig at oppgaver vert kutta før stillingane. Me lever i eit dokumentasjonssamfunn som premierer avkryssingsskjema med signatur. Det krev mange tilsette for å utvikla desse, fylla dei ut og lesa dei etterpå. Me lever med ein tung embedsstuktur og tenking i ryggsekken vår. Spørsmålet er om det er kyrkjelydane som tener dei sentralkyrkjelege organa eller omvendt. Mykje av usemja om framtidig kyrkjestruktur går langs denne lina. Av og til ser eg frå sentralt kyrkjeleg hald litt for lite respekt for å påføra kyrkjelydane arbeid lokalt. Ein kan arbeida nokre timar ekstra sentralt for å spare fem til ti minutt meirarbeid i alle kyrkjelydane og likevel spare ressursar totalt.

Administrative oppgaver er gjerne en forutsetning for at utøvende arbeid skal fungere. Mye av det administrative arbeidet handler om å organisere, forholde seg til regler i arbeidslivet, regler for regnskap, saksbehandling osv.

Jeg opplever at kirken har en effektiv administrasjon med lavt kostnadsnivå.

Det er byråkratiets lodd at det legger på seg. Den ene administrative oppgaven avføder svært ofte nye administrative oppgaver.

Administrative enheter er i dag for små

Det er for gjort å forville seg bort i administrasjon. Dette gjelder spesielt i en situasjon med stor tilgang på økonomiske ressurser. Kunne være interessant å se utviklingen i antall stillinger i kirken i Stavanger de siste 30 årene. Hva er prosentvis andel som er direkte engasjert i forkynnelser.

Her har jeg ikke kunnskap nok til å vite

Her kan det gjøres en jobb, men mindre i aktivitetstilbud

Administrasjon er nødvendig for å kunna nå ut med oppdraget vårt. Eg opplever ikkje at kyrkjene i Stavanger er for overadministrerte. Men det er viktig med bevisheit omkring problemstillinga, og det er ingen tvil om at adm kan bli for stor i forhold til utadretta verksemd.

Enig at det bør kuttes i administrativt arbeid, men her går det kanskje også på å jobbe smartere og forenkle. Ikke sikkert kravene er feil, men de må vurderes mot hensikt / relevans. Kan et arbeidsmøte med god forberedelse erstatte lengre høringer. Ulike krav bør gjennomgås, men det er behov for styringssystem.

Jeg tror at adm.-kartet kan endres til en mer effektiv organisasjon og struktur, og prosjektet kirken 2020 er et verktøy her, men det er uklart for meg hva vi faktisk skal gjøre og hva vi faktisk vinner - til beste for menigheten

Svar på alle her: Kirken har de siste 30-40 år gjort stort sett en ting: Est ut som en gedigen ballong hva angår papir og administrasjon. Gå tilbake til 1900 tallet - og se der på hvor mange utarbeidende timer og dager (reisedøgn) en prest hadde før i tiden mot nå. - Det er flaut, i en tid hvor data skulle gjøre alt så meget mere effektivt. Her kunne jeg tatt for meg hele registeret. Men pga plass - bare 2 eks'ler: 1.

Når kirken nå er blitt selvstendig: La oss få tilbake den valgte sekretæren i MR, som noterte i en bok med fast perm; hvem som møtte opp, saker med nummer og kun vedtak med samme nummer som saken! Og så skrev alle under før møtet ble oppløst. Og var noen i tvil om en sak hadde vært berørt før, så bladde sekretæren bare opp. Fantastisk! - Slik vi nå holder på, så virker det om vi holder på med Stortingssaker. 2. Sist ute er at prestene også må administrere vår egen arbeidstid, og dette skal også være en hovedoppgave for arbeidsgiver/rådgivere og prost). Få det vekk, jo før jo heller.....

Overbyråkratisering er et alvorlig problem i vårt moderne samfunn også for kirken

Dette kjenner jeg ikke til. Men en god administrasjon er viktig for å få en organisasjon til å svive.

Hvertfall i vår menighet kan jeg ikke se at vi kan kutte i administrative oppgaver - kanskje er det mer å hente på overordnede nivå?

Svaret er egentlig vet ikke

Jeg har lite innsikt i de faktiske forhold vedr. dette. Føler derfor det er vanskelig å uttale meg...

Viktig! Servicetorget er en veldig god ting her. Det opplever jeg at fungerer godt. De gjør en god jobb!

Men vi må kunne tenke mer effektivt f.eks. rundt valgene; der gjør de daglige lederne alt for mye likt samtidig, på hver sin plass.

Det er sikkert mye administrasjon som jeg ikke kjenner til og derfor ikke kan svare for. Men, i trosopplæringen opplever jeg det som et godt arbeidsverktøy å måtte rapportere. Særlig når vi har laget gode rutiner for dette. Det jeg ofte savner er bedre tid til forberedelser. da er vi inne på det jeg har nevnt tidligere; skulle vi slått sammen noen tiltak for å kunne jobber med med innhold og kvalitet? jeg vet ikke nok om hvor mye det evt. er (ville egentlig ikke krysse av)

Er usikker på utslaget av denne. Trenger mer kjøtt på beina, for å kunne svare mer utfyllende.

I dag er det ekstremt mange administrative oppgaver. De ansatte har ikke den tida som de trenger til relasjonsbygging og menighetsutvikling.

Når vi får mindre penger, må vi omorganisere driften, og jeg syns folka på golvet er viktig å beholde. Hvis noe administrasjon kan byttes ut med kontakt med mennesker, tror jeg dette er en god løsning.

Administrative oppgaver er med å tilrettelegge for utadrettet virksomhet.

Et samarbeid mellom menighetene tror jeg kan være lurt. At vi bruker de ressursene vi har på riktig måte (Intellektuell kapital). Kartlegg hvilke ressurser vi har både faglig og sosialt i hver enkelt ansatt og bruk de ressursene på tvers av menighetene.

God Administrasjon er nødvendig, men bør begrenses til et nødvendig minimum. En ny rådgiver gir ikke bedre menigheter.

11. "Handlingsrommet og den reelle makten til menighetsrådene er for snever, og hindrer lokale initiativ mht. mangfold og relevans."

Hvert enkelt menighetsråd må ha stort rom til å gjøre som de ser det mest matnyttig for sin menighet. For stor kontroll vil begrense og hemme initiativ.

Føler menighetsrådene faktisk har ganske stort handlingsrom, spesielt dersom en har egne midler å bruke....

MR har handlingsrom innen for gitte ressurser, men benytter vi det ?

Svarene er nok avhengig av hvilke forutsetninger som legges inn

Man kan ta en sjekk av saklistene for å se om listen bidrar til "å vekke og nære kristenlivet" eller om det er andre saker som står sentralt.

Er viktig for tilhørighet

Dersom påstanden er riktig, er den sjølvsagt alvorleg. Men eg opplever at MR har stort handlingsrom og i stor grad kan følgja sine målsetningar.

Ikke sikker om hver enkelt menighet skal være kreativ, dersom det går ut over helheten. Den enkelte menighet har sine styrker og svakheter. Noen ideer og arrangement må menighetene få bringe fram fra grassrota, men det er behov for å se og kjenne helheten. Kanskje en "aktivitetsplan" for Nord-Jæren.....

Jeg opplever at MR har begrenset handlingsrom innenfor de gitte rammer og ress. - men for at folk skal oppleve eierfølelse og relevans,, bør handlingsrommet være meningsfylt og utviklende lokalt.

Tilhørighet og eierskap er svært viktig for et MR

MR har mer enn godt nok handlingsrom til å styre sine aktiviteter. Om den lokale makten skulle økes, f.eks. i forhold til gudstjenesterordninger ol, er jeg redd det ville føre til enda større sprik i kirken. Det er gale nok som det er.

Jeg synes vårt menighetsråd har realitetsbehandlet mange saker. Det området som frustrerer mest at rådet ikke har innflytelse på er ansettelse. Det er umulig å forme menigheten i tråd med rådets planer og visjoner når en ikke får velge mannskapet selv. Det er også frustrerende å legge planer osv når det er ulike arbeidslinjer og agendaer for de ulike ansatte.

Dette er skummelt! Jeg har som nevnt jobbet i en menighet med et svært usunt menighetsråd.

Tilsynelatende en gjeng som har gått inn for å prege en menighet og gjøre den til sin. Ledet av maktsyke mennesker, eller mennesker uten kunnskap, kan dette gå svært galt! OBS OBS!!!

Kommer vel mye an på sak? Vanskelig å svare på. Syns vel ikke handlingsrommet til menighetsrådene er så snevre, med mindre det skal ansettes ny prest...

Jeg vet ikke

Alt for mye regelverk og administrative oppgaver kommer fra toppen ned. Det er svært lite rom for lokale menigheter å være innovative og kreative.

Jeg syns menighetsrådet har et bra ansvarsområde, men hvor godt de jobber er avhengig av det enkelte råd

Usikker på om jeg vet nok om premissene for denne påstanden, har derfor svart noe tilsvarende "vet ikke". Tenker prester, daglige ledere og menighetsrådene selv vet mer om denne saken.

Syns at menighetsråd skal ha mer påvirkning når det gjelder ansettelse.

Tror ikke problemet ligger i handlingsrommet.

Ukjent område for meg

Men.råd er stort sett frie nok

12."Kirkemedlemmer som ikke oppsøker kirken aktivt, eller som ikke kommer jevnlig, lyttes for lite til!"

Kirkemedlemmer som ikke er aktive, vet lite om hva som må gjøres. De har valgt en plattform utenfor fellesskapet, og det er lett å stå utenfor og kritisere noe man ikke vet noe om.

Jeg mener kirken først og fremst må være for de som bruker den - ikke for de som velger å stå utenfor. Men kirken må våge å være tydelig på hva den faktisk står for slik at folk kan velge om de vil være med eller ei. Og selvsagt være inkluderende for alle som ønsker fellesskap...

Det er viktig at denne gruppa vert høyrte slik at me kan få hjelp til å gjera kyrkja meir relevant for fleire. Her kan menighetsutviklingsverktøy som "Menighetsutvikling i folkekirken" være et nyttig hjelpemiddel for å nå ut også til den "ytterste sirkelen" og hente inn erfaringer og innspill derfra.

Lytter vi ikke vil vi heller ikke vite "hvor folk er". Tilbakemeldinger er forutsetning for å kunne redesigne arbeidsmåtene.

Kirken må være tydelig på sitt budskap og det passer kanskje ikke helt med ?????

Hvem er det vi vil nå? Er vi sendt for å frelse de rettferdige?

Det er selvsagt vanskeleg å seia kva som ligg i ordet "jevnlig". Det er mykje tru ute blant folk. Eg meiner me skal lytta til folk som viser engasjement for kyrkja si. Det er også naturleg å lytta til grupper som f eks dåpsforeldre, konfirmantforeldre osv. Likevel blir det etter mitt skjøn feil å seia at dei som ikkje oppsøker kyrkja eller nyttar f eks trusopplæringa vår, skal lyttast meir til enn dei som nyttar den. Et godt eksempel er kirkens nye liturgi. Lite er endret og musikk og salmer er stort sett likt. Det blir som med alle forsøk på å gjøre endringer i trosbekjennelse eller gamle sannheter i bibeloversettelser; når alt kommer til alt og alle vitenskaplige "bevis" foreslår endring - er det tradisjonen som til slutt veier tyngst.

Det er noen som det er 100% nødvendig å ta på alvor som ikke er nevnt enda.

Dette er et viktig tema og går inn i kjernen av problemstillingen synes jeg. Skal kirken (den norske) være en allmenn folkekirke eller en menighetskirke. For hvem? Åpen for alle JA, men skal vi «please» alle???

Denne påtanden jobber i hvert fall prestene, men også MR, kontinuerlig med. Det betyr alt, hva som rører seg ute blant folk, både hos kirkemedlemmer og de som enda ikke er kirkemedlemmer. Det er dette hensynet som gjør oss til en misjonerende og inkluderende folkekirke.

Har krysset av midt på treet her fordi jeg ikke vet noe om problemstillingen. Mitt inntrykk er imidlertid at vi i høy grad har i mente hva "folk flest" mener, sier og gjør - når vi lager strategier og planer i vår menighet - uten at vi har tatt oss råd til noen spørreundersøkelser e.l.

vet ikke

Vi må jo være kirke for de som faktisk er med! Hvis vi skal prøve å treffe noen som ikke er der, mister vi de som allerede kommer. Det blir helt feil. Samtidig, må vi ta det på alvor, på en måte. Vanskelig å balansere rett her, kanskje. Jeg har tenkt på menighetskoret: De er over 60, alle sammen. Derfor tror mange at det er et kor for de over 60, men det er ikke bare det. Om det hadde kommet to 40-åringer og tre 30-åringer, ville disse prege koret, og det ville være svært viktig at jeg som dirigent lot dem prege koret. Kan dette overføres?

Usikker. Vet rett og slett ikke om de vil lyttes til. er det ikke slik at de som vil påvirke ofte "melder seg inn" i fellesskapet og prøver å påvirke derfra?

Her er det jo forskjeller i bydeler og i demografi. Svært mange 'medlemmer' er nettopp det bare fordi foreldrene fulgte samfunnets tradisjon å døpe barna og har da vokst opp med et negativt synspunkt på kirken. De som er negativt mot kirken kommer mest sannsynlig til å fortsette å være sånn, uansett om de er medlemmer eller ikke. De som kirken bør lytte til er folk som er åpne og positive men har ikke opplevd at kirken har en relevans i hverdagen sin- uansett om de heter 'medlem'. Kirken er altfor opptatt med begrepet.

Viktig med dialog og info om hva alle medlemmer tenker så en kan legge godt tilrette for alle. Dialogen må gå rundt alle tema. Tilpasning må komme i forhold til variable, pedagogiske faktorer ved å være kirke, ikke til det som i mine øyne er kirkens grunnidentitet og hovedoppgave (Joh 3,16, Matt 28,18-20). Korsveis fire veivisere (søke Jesus, bygge fellesskap, leve enklere, fremme rettferdighet) er i mine øyne et godt forsøk på å konkretisere dette mer/gi oppgaven en mer konkret retning.

Vet ikke. Vi hører dem ofte ikke, og da vet vi lite...

Kommer du ikke, Mar du ikke noe du skulle sagt

13. Det finnes en rekke flere spørsmål som kunne vært stilt. Er det et område du særlig ønsker å nevne i samtalen om kirkens kriseområder på samlingen?

Oppslutningen om gudstjenesten, og kirkens tydelighet.

Menighetssammenslåing er vel "elefanten I rommet" ifm. "Kirken I Stvgr mot 2020", så hvorfor var ikke dette et eget spørsmål? "Har Stavanger for mange menigheter?" (Ellers var dette veldig gode spørsmål!!!)

Jeg synes kirken mer og mer tilpasser seg samfunnet.....gir slipp på egen trosoverbevisning og egne verdier for å "please" mannen i gata. Jeg mener kirken bør tørre å stå opp for sin tro og sine verdier. Kirken skal være åpen og inkluderende, men jeg føler vi mer og mer mister Jesus.....-vår frelser, på veien. Snart tørr vi ikke nevne Jesus i kirken i frykt for å støtte noen. Jeg er redd vi mister mange til frikirkene pga dette.

Hvordan engasjere frivillige i arbeidet

Menighetsutvikling og økonomi i Folkekirken.

Kirkens tilbud og arbeid for aldersgruppen opp mot konfirmasjon og aller mest etter konfirmasjon samt unge familier.

usikkerhet - kamp om ressurser - avstand mellom de forskjellige nivåer i kirken

Gudstjenestene/prekenen. Prestene må slutte å komme med lange utredninger om livet i Palestina på Jesu tid + krydret gjenfortelling av allerede opplest evangelie-tekst. Prekene må si noe som angår mitt liv.

Poengtere at sammen kan vi løse mer enn vær for oss.

Fellsskap og tilhørighet , hvor blir det av ?

Ressurstilgangen i trosopplæringa, både når det gjeld lønna og ulønna medarbeidarar. Dersom me skal kunna gje god trosopplæring til alle døypte frå 0-18 år, treng me eit kjempeløft i innsatsen. Tja. Hvem andre har gjort en tilsvarende vurdering / prosjekt og hva kan vi lære fra den prosessen? Nei, tror vi har nok å snakke om nå :-)

Ungdomsarbeid

Ungdomsarbeid, og i hvilken grad kirken oppleves relevant for unge voksne uten barn

Alt i dette skjema handler om den brede folkekirke. At der er krisen. Vi må ha to tanker i hodet samtidig. Det er viktig, men uten levende menigheter med rekrutering av yngre generasjoner vil all folkekirkesatsing bli tomt medlemsfiske. At DNK sine menigheter i Stavanger i svært liten grad oppleves som et relevant sted for felleskap og engasjement for dem med en aktiv kristen tro, det er svært kritisk. Uten en menighetskjerne i fornyelse og med rekrutering som har vi ikke noe å innlemme de døypte i. At dette ikke synes å bli sett som alvorlig er for meg uforståelig. Å bli døpt er å innlemmes i en menighet i et felleskap. Dagens småbarnsforeldre døver ikke bare av tradisjon, de er mer bevisst. Skal kirken leve videre, må den ha et levende felleskap å tilby. Da vil den ikke dø.

Opptatt av bønn om vekkelse

Hvordan måler vi relevans og tilstedeværelse?

JAI - Jeg er i utgangspunktet svært kritisk til og svært usikker på hvor dette lokale initiativet leder hen. Det blir fort igjen en sak vi bruker masse ressurser (tid og krefter) på. Og dem har det vært mange av i årenes siste løp.... Uansett, håper jeg at vi ikke blir stående utenfor, eller kommer ut med en annen agenda, enn de føringer og den debatt som Kirkerådet nå legger opp til i forhold til ny kirkemodell. - Det handler om at vi i det minste gjennom dette initiativet blir deltagende i den samme debatten som resten av kirken, og ikke opererer i noe vakum her borte i Stavanger. - Slik sett har spørsmålene som er reist her absolutt relevans i sammenhengen! - Men fra den annen side blir også hele prosjektet, "Stavanger mot 2020", langt på vei "smør på flesk" for meg.

Stillhet. Retreat. Livsmestring.

Den norske kirke må tørre å være uenig med seg selv i sentrale teologiske spørsmål som for eksempel homofilt samliv. Med det mener jeg at det bør være mulig å være uenig en del ting, og likevel kunne jobbe sammen for Guds rike her på jord.

Forkynnelse, åndskraft og bønn

Trosopplæring for voksne, fokus på åndelighet og relasjon

Nei

Vi må bygge på Bibelen. Bruke gudstjenesten, salmeboka, liturgi, tradisjonene, kunnskapen, erfaringen, rommene, instrumentene, menneskene, alt det gode vi har! Det er jo gull!!! -Ikke gå i grøfta og plutselig skulle finne på noe annet.

Staben som ressurs! Jeg tror at tema knyttet til hvordan en stab kan jobbe best mulig mtp ressursbruk ville vært nyttig å reflektere over. Hvilket fokus har vi i de 17 stabene mtp de temaene som er spurt om i denne undersøkelsen? Da vi laget trosopplæringsplan måtte alle menighetene jobbe med å "kartlegge menighetene sine. Hva er kjennetegn ved befolkningen, alderssammensetning osv?

Hvordan bruker vi den ressursen i det arbeidet vi gjør rundt i menighetene?

Hvordan ivareta evangeliets kraft, uten å gå på kompromiss med seg selv?

Diakoni

Jeg tror kirkens budskap er like aktuelt nå som tidligere. Først trenger vi kirkelige ansatte å be om syn, så vi ser hva vi har i Kristus. Så kan vi være kreative i formidlingsformer, musikk o s v for å bli relevante.

Kunst/kultur

Å bryte ned murene mellom kirken og samfunnet. Å engasjere kirken i det lokale samfunnet.

Hvordan legger vi tilrette for at krisen ikke bare løses gjennom våre refleksjoner og metoder, men at vi åpent spør Gud hvilken vei vi skal gå og ber om at han hjelper oss å gå den?

HVOR STOR/STERK ER MENIGHETSBEVISSTHETEN I DEN ENKELTE MENIGHET

Hvor stort (hvor mange) må et tilbud/arrangement ha for at en skal bruke ressurser på det? Er det lov å si at noe er for lite til å fortsette med, eller er det hvor to eller tre er samlet...., som gjelder?

tapet av fellesskap/tilhørighet til kirken som helhet sett i forhold til gevinst ved lokale ordninger for den enkelte menighet

Gjør en innsats i å få mer positiv omtale i media. "Folk flest" får det meste av info om kirken fra media i stedet for å oppleve selv og media er veldig glad i å skrive det negative eller det som kommer fra de mest konservative som for "folk flest" oppfattes som negativt. Vi trenger omtale i media som oppfattes positivt av "folk flest".